నిన్ను నీవు తెలుసుకో — మరచిపో

రెండు ప్రాచీన ధర్మసూత్రాలు

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

జూలై 2000

ఇతర వ్యాసాలు

ప్రస్తావన

చాలా కాలం క్రితం ఓ కళాశాలలో చదువుకొంటున్న విద్యార్థి రవీంద్రనాథ ఠాగూరుగారి శాంతినికేతనానికి వెళ్ళి, కవీంద్రుని ఆంతరంగిక కార్యదర్శి, ప్రముఖ విద్వాంసులు అయిన డా॥ గురుదయాళ్ మాలిక్ గారిని కలిసాడు. ఆ విద్యార్థి తన వద్ద ఉన్న స్వదస్తూరీ సంతకాల పుస్తకాన్ని (autograph book) వారి కందించి అందులో వారి సంతకాన్ని నమోదు చేయమని అభ్యర్థించాడు. ఆ అభ్యర్థన కాయన స్పందిస్తూ, తన సంతకంతో పాటు "నిన్ను నీవు తెలుసుకో" అన్న సందేశాన్ని నమోదు చేసి ఆ విద్యార్థికా పుస్తకాన్ని తిరిగి అందజేసాడు. పులకాంకితుడై ద్విగుణీకృతోత్సాహంతో రవీంద్ర కవీంద్రుని చెంతకు పోయి తన స్వదస్తూరీ సంతకాల పుస్తకాన్ని అందించాడు, ఆ విశ్వకవి స్వదస్తూరీ సంతకాన్ని అపేక్షిస్తూ. రవిగాంచని చోట్ల సైతం చూడగల ఆ రవికవి తన ఆంతరంగిక కార్యదర్శి నమోదు చేసిన సందేశ తరంగంపై తన అంతరంగ దృక్కులను నిలిపి, కొంత తడవు మందస్మిత వదనారవిందుడై (నిన్ను నీవు తెలుసుకోవటానికి) "నిన్ను నీవు మరచిపో" అని తన సందేశాన్ని అక్షరబద్ధం జేసి, తన ఆంతరంగిక కార్యదర్శి అంతరంగ స్రవంతితో ఏకమై, సమతత్త్వ హృదయాన్ని ఆవిష్కరించాడు, 'అయమాత్మా — పరంబ్రహ్మ' అన్న మహావాక్యానికి తన సంతకంతో ప్రాణం పోస్తూ.

ఈ రెండు ప్రాచీన జీవన ధర్మసూత్రాలు, జ్ఞానసంపన్నతలో అపారమైనవి, అత్యంత మౌళికమైనవి, మూలాధారమైనవి. బీజప్రాయమైన, ముఖ్యమైన ఈ రెండు హితబోధలపై అత్యంత ఆత్మీయమైన ఆప్తవాక్యాలపై శ్రీమాతారవిందుల అభిభాషణలను వారి వివిధ రచనల నుండి సంకలించి తరువాతి పుటలలో మీ కందిస్తున్నాము, మేమత్యంత దృఢసంకల్పంతో మీ వివేక వివేచనలు సువేద్యం కావాలని ఆకాంక్షిస్తూ.

అనువాదం: అరవిందార్చన

శ్రుతి – స్మృతి

ఉషః కాంతుల కలరి శుభోదయాన మేల్కొన్న
నా ఆత్మ విశ్వానికి వీనులప్పగించింది.
ఆ వీనుల బడిందో సుదూర వాణి. ఓ ఏకాంత విహంగం.
స్వర కల్పన కాధిపత్యం వహించని ఓ పాట,
శాశ్వతత్వం లోనికి అకుంఠిక దీక్షతో చొచ్చుకొ పోయిన ఓ
వేడికోలు.

విశ్వపు టేకాంతంలో తన ఱెక్కల సహచరుణ్ణి వినటానికీ,
దేవదూత ఏమి చెప్పనుందో ఆలకించటానికీ
నా ఆత్మ తూర్పుదిక్కు వైపుకు వాలింది
ఆకాశంపై నడిరేయిలో ప్రకాశాన్ని అవలోకించింది
ఆ నిశిలో ఓ రహస్య అహస్సు దానికి కరతలామలకంగా ఉంది.
ఓ ఆలోచనా స్రవంతి నుండి ఆవిష్కృతమైన నక్షత్రాలనది
సువేద్యం గావించుకొంది
అస్తిత్వ స్వరూప స్వభావ స్థితి లయలు దాని కెఱుక.
తరువాత నా స్మృతి పథంలో కదలాడింది —
నేనెలా నిదురనుంచి మేల్కాంచానో,
ఎలా శూన్య గగనానికి రూపకల్పన చేసానో,
ఎలా భువిని నిర్మించానో,
ఏ విధంగా లోతైన మహాంభోధులను రంగత్తుంగ తరంగ
రావములతో రంజిల్ల జేసానో, —
ఓ మనోజ్ఞ దృశ్య కావ్యంలా విశదపరుస్తూ.

అనువాదం: అరవిందార్చన

రెండు ప్రాచీన ధర్మసూత్రాలు

నిన్ను నీవు తెలుసుకో — మరచిపో

నిన్ను నీవు తెలుసుకో — శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనములు

నిన్ను నీవు మరచిపో — శ్రీమాత ప్రవచనములు

ఆయన ఎవరు?

తలెత్తి ఆకాశం వంక చూడు. ఆ సౌర కుటుంబాన్ని నక్షత్ర లోకాలని సృష్టించింది ఎవరు? వాటిని వాటి వాటి కక్ష్యలలో గిరగిరా త్రిప్పుతున్నదెవరు? ఈ సృష్టికి పూర్వమున్నది ఎవరు? ఈ గోళాలన్నీ కాలగర్భంలో కలసిపోయిన తరువాత కూడ తన వైభవానికి ఏమాత్రం లోటు లేకుండా పరిఢవిల్లేదెవరు? నువ్వే. అతిప్రాచీనమైన యోగమునకు వారసుడవు నువ్వే. యోగశక్తితో ఈ భువన భాండముల నన్నింటిని నిర్మించినదీ నువ్వే.

ఇది ఈశావాస్యోపనిషత్తుని గురించి గురుశిష్య సంవాదరూపంలో చేసిన వ్యాఖ్యానంలోని భాగము (ఆంగ్లమూలము SABCL Vol. 12, pp. 475-76) — అనువాదకుడు

తలెత్తి ఆకాశం వంక చూడు. ఈ చరాచర జగత్తునంతా వెలిగింప జేసే ఆ సూర్యభగవానుని పరికించు. రాత్రివేళ మిణుకు మిణుకు మంటున్న నక్షత్రమండలాలను తిలకించు. వెన్న ముద్దలల్లే వెలిగి పోతున్న గ్రహరాశులు, ఆ పాలపుంత ఇదంతా ఏదో ఇంద్రజాల మహేంద్రజాలమల్లే లేదు? నిశ్శబ్ద నిశీధిలో ఆకాశాన్ని అలంకరి స్తున్న ఆ జ్వాలాతోరణాల వైభవాన్ని ఆస్వాదించు. ఆ గగనసీమ యందెల్లడలా నిశ్శబ్దమే రాణిస్తూ ఉంటుంది. అయితే అది శూన్యం మట్టుకు కాదు. అది పరమేశ్వరుని నివాసభూమి. ఆ నక్షత్రరాసు లన్నీ మిక్కిలి చైతన్యవంతములు. విరాట్‌పురుషుని విన్యాసములు.

ఖడ్గధారియైన 'ఓరియన్' నక్షత్రరాశి పదివేల ఏళ్ళ క్రింద ఆర్యయుగారంభంలో మన ఆర్య పితామహులకు ఎటుల కన పడెనో నేడు కూడా అదే విధంగా కనపడుతున్నది. అదిగో అగ్ని నక్షత్రం వంక చూడు. ఉత్తరదిశలో కోటానుకోట్ల యోజ నాల దూరంలో ధగధగా మెరిసిపోతున్న 'లైరా' నక్షత్రరాశిని గుర్తించు. ఇంకా మన భూగోళం కంటె చాల పెద్దవి, అసంఖ్యా కములైన ఆ గోళాలన్నీ శరవేగంతో పయనిస్తున్నాయి. ఎక్క

డికి? ఎక్కడికో. ఆ బ్రహ్మదేవునికే తెలియాలి. ఆ నక్షత్రాలన్నీ హిమాలయా పర్వతాల కంటే కూడా ప్రాచీనమైనవి. అవి కూడా అచలములే. శాశ్వతములే. పర్వతముల కంటే ఇంకా ఎక్కువ శాశ్వతములు. వాటి ఆయుర్దాయమెంత? అవి అటుల ఎన్నాళ్ళు రాణిస్తాయి? సృష్టికర్త నిర్దేశించినంత వరకు, ఆయన ఆ విశ్వ వృక్షాన్ని కుదిపి వాడిపోయిన ఆకుల వలె రాల్పించేసేంత వరకు.

కాలప్రవాహము ఎన్నాళ్లు కొనసాగుతూ ఉంటుంది? అది అనంతము. అటులనే ఆవరణ (దేశము) కూడా అనంతమే. ఈ దేశకాల అనంతత్వాన్ని గురించి విచారించినప్పుడు నీకాశ్చర్యం కలగటం లేదు? ఇదంతా ఆయన (సృష్టికర్త) విన్యాసమే. ఈ సృష్టికి పూర్వమే ఆయన ఉన్నాడు. విశ్వానికి కాలం తీరిపోయిన తరువాత కూడ ఆయన ఉంటాడు. ఆకాశంలో నక్షత్ర లోకాల కావల శూన్యప్రదేశంలో కూడ ఆయన ఉంటాడు. ఇక నీ దృష్టిని క్రిందికి సారించి చూడు. ఇక్కడున్నదెవరో గమనించు. ఆయన ఏడీ? ఎక్కడున్నాడు? నీ దగ్గరే ఉన్నాడు. అక్కడ నడుము వంగిపోయి కర్ర పట్టుకొని నడుస్తున్న ముసలి వాడు ఎవరో చూడు. దేవుడే. ఎండలో కేరింతాలు పెడుతూ ఆడుకుంటూన్న ఆ పిల్లవాణ్ణి చూడు. అతనూ దేవుడే. ఆ కిల కిలారావాలు దేవుని కంఠస్వరాలే. అతను నీకింకా దగ్గిరగా వున్నాడు. నీలోనే వున్నాడు. అతను ఇంకెవరో కాదు. నువ్వే! యోజనాల దూరంలో గగనసీమలలో నక్షత్రాల రూపంలో వెలుగుతున్నదీ నువ్వే. ఆ శూన్య ప్రదేశంలో నిర్భయంగా నడుస్తున్నదీ నువ్వే. యోగశక్తితో నక్షత్ర గమనాలను నిర్దేశించినదీ నువ్వే. సూర్యుడిలాంటి గోళాలతో ముత్యాలహారాన్ని కట్టిందీ నువ్వే. నిశ్శబ్దంగా నేడు నిన్ను నన్ను ఇక్కడ నిల్పోపెట్టి కార్యాన్ని నిర్వహిస్తున్నదీ ఆ యోగశక్తే.

నువ్వెవరనుకుంటున్నావు? ఆ ప్రాచీన యోగానికి వారసుడవు. నీకిక సంశయమెందుకు? బెడద ఎందుకు? విచారించకు. భయం నాస్తి. ఒక్క తృటిలో లోకాలను సృష్టించేవాడు, నిలిపివేసే వాడు నీలోనే వున్నాడు!

ఈ సమస్తమైన సృష్టిలోను నిక్షిప్తమైన మహాశక్తి యోగే శ్వరునిది. ఆ భగవంతునిది. ఆయనే లేకపోతే నువ్వుగాని, నేను గాని, సూర్యుడుగాని, అసంఖ్యాకములైన భువనభాండములు గాని రెప్పపాటులో వెయ్యోవంతు కాలమైనా మనజాలవు. ఆయన ఈ సృష్టి కావలకూడ వున్నాడు. అభివ్యక్తమైన ఈ లోకంలోనూ వున్నాడు. దీని కావల అనభివ్యక్తంగా కూడా వున్నాడు. *అత్యతిష్ఠద్దశాంగులం* అనభివ్యక్త స్థితి కంటే వేరుగా కూడా వున్నాడు. ఈ విషయాన్ని గ్రహించటం కొంచెం కష్టమే కావచ్చు. కాని నీవు దీన్ని గుర్తించాలి. ఈ విశ్వము భగవంతుని స్వరూపమే అని ఒప్పుకుంటూ, దేవుడు మాత్రం ఈ విశ్వము కానే కాదనే విచిత్ర వాదన (Pantheism) ఒకటున్నది. మరి ఈ విశ్వము దేవుడే అయినట్లయితే ఆయన కేవలం ఈ భౌతికపదార్థమేనా? ఖండమూ, అణువణువుగా చీలిపోయి వస్తువులలో మారిపోతూ వుండే పదార్థం మాత్రమేనా? ఇవన్నియు దేవుని యొక్క రూపములే గాని ఆయన స్వరూపము కాదు.

ఇదే న్యాయం ప్రకారం షేక్స్పియర్ (ప్రసిద్ధ ఆంగ్ల నాటక రచయిత) తాను కల్పించిన పాత్రలకు మాత్రమే పరిమితము అన మాట. కాని అది నిజం కాదు కదా. రచనా వ్యాసంగము ఆయన జీవితంలోని ఒక వ్యాపారం మాత్రమే. ఆయన ఆ నాటకాలకంటే ఎక్కువైన వాడే. ఆయన తను సృష్టించిన పాత్రలలోనూ వుంటాడు. ప్రాత్రలకు అతీతంగానూ వుంటాడు. అసలు ఆ నాటకాల ప్రసక్తే లేకుండా స్వతంత్రంగా కూడా ఉంటాడు.

అనువాదం: రాయప్రోలు లక్ష్మీనరసింహా శాస్త్రి

ఆకాశంలో ఎంతో వైభవంగా ధగధగా మెరిసిపోయే ఆ జ్యోతిర్లోకాలను చూసేవు కదా. ఇక అంతకంటె అద్భుతంగా మిరుమిట్లు గొలిపే నీ ఆంతరంగిక లోకాలను దర్శించు.

శ్రీఅరవిందులు

సర్వత్రా నీ ఆత్మనే దర్శించు!

అహంకారమే ద్వంద్వాలకు మూలము

పాపపు కూకటి వేరైన అజ్ఞాన కామజనిత మైన అహంకారాన్ని అలానే వుంచి, ఏవేవో పై పై సవరణల ద్వారా నిర్మూలించబూనే ఆదర్శ వాదాల్లో నాకు నమ్మకం లేదు. అహంకార మున్న చోట ఇష్టానిష్టాలుద్భవిస్తాయి. రాగద్వేషాలనేవి అతి ప్రాచీ నమైన ద్వంద్వాల జంట. కోరికలను తీర్చి తృప్తి నిచ్చే దాని పట్ల ఇష్టమూ, కోరికలను అడ్డగించేవాటి పట్ల అయిష్టమూ కలు గుతాయి. కలిమిలేముల పట్ల ఆశా నిరాశలూ; ఆకర్షణా, వికర్షణా; కరుణా, కార్పణ్యమూ; దయ, నిర్దయా; రాగమూ, ద్వేషమూ ఇదంతా అంతు లేకుండా నిరంతరం సాగే ద్వంద్వాల ప్రహస నము. *ఒక జంట నీలో ప్రవేశిస్తే చాలు బిలబిల మంటూ మిగ తావన్నీ దూరుతాయి!*

నీ నిజ స్వరూపము

మన యోగము అతిప్రాచీనమైనది. సనాతన మైనది. నీవట్టి యోగమునకు వారసుడవు. సర్వత్రా నీ ఆత్మనే దర్శించు. దేన్ని గురించీ భీతి చెందకు, దేనినీ అసహ్యించుకోకు. ఎవరిని గూర్చీ భయ పడకు. ఎవరినీ ద్వేషించకు. *ధైర్యస్థైర్యాలతో నీ పాత్రను నీవు నిర్వహించు. అలా చేయటం వలన నీవు నీ నిజస్వరూపంతో నిలుస్తావు.* ఓడినా గెలిచినా నీవు భగవంతుడివే అవుతావు. — మృత్యువులోనూ, వేదనలోనూ భగవంతుడిగా నిలుస్తావు. అపరా జితుడిగా, అమరుడిగా భగవంతుడిగా గెలుస్తావు. భగవంతుడు దేనికైనా భయపడతాడా? ఆయనను నిరాశ స్పృశించగలదా? ఆయన కంపిస్తాడా — చలించి పోతాడా? ఎప్పటికీ కాదు. ఆ భయము నీ శరీరానిది. నీ మెదడుది. వాటి లోపల అధివసించే నీది గాదు. అవి పొందే బాధనూ, భయాన్నీ ప్రశాంతంగా తిలకి స్తావు. నిజానికవన్నీ తమ్ముతాము యథార్థములని భ్రమించే నీడలు మాత్రమే. *సర్వజీవరాసుల్లోని ఆత్మను దర్శించు. నీ ఆత్మలో సర్వ జీవరాసులనీ దర్శించు. అలా చేస్తే చివరకు*

భయం నిన్ను చూసి భయపడి పారిపోతుంది. నీ స్పర్శ వలన బాధలకు బాధ కలుగుతుంది గనుక, అవి నిన్ను స్పృశించనే స్పృశించవు. మరణిస్తాననే భయంతో మరణం కూడ నీ దరిచేరదు.

అనువాదం: ధారా రాధాకృష్ణమూర్తి

నీ కర్తవ్యము

నువ్వసలు ఇక్కడ ఎందుకు ఉన్నట్లు? నీ కర్తవ్యమేమిటి? నిద్రాహారములు నీ అసలు కర్తవ్యము కానేరవు. జాంతవిక జీవితము నీ అసలు కర్తవ్యము కానేరదు. అది అంతకంటె ఘనమైనది విలక్షణమైనది అయి ఉండవలెను. సూపర్‌మేన్ లేక అతిమానవుడు నీ లక్ష్యము. మానవుడు అధిష్ఠించవలసిన తదుపరి సోపానము. అయితే నీవీ యాత్రను ఒంటరిగా చేయవలసిన పని లేదు. ఆ ప్రయాణము ఎటుల సేతునో అని వగవ వలసిన పనిలేదు. ఏలన దైవము నీ నేస్తం. దైవమే నిన్ను చేతిలో చేయి వేసి నడిపిస్తాడు. ఆయనే తగిన శక్తిని నీకు సమకూరుస్తాడు. నీ ప్రయాణం సుఖంగా సంతోషంగా సాగిపోతుంది.

— సంపాదకుడు

దైవమునకు పాత్ర

నీవు జన్మ నెత్తినందుకు కర్తవ్యము — లక్ష్యము దివ్యమానవునిగా, భగవంతుని కనుకూలమైన పాత్రగా, సాధనముగా పరిణమించటమే. *కనక నీ యత్నమంతా నిన్ను నీవు సంసిద్ధుని చేసుకోవటం,* లేదా తత్సంబంధమైన ఆనందం పొందటం లేదా పతనం కావటం. నీ లక్ష్యమూ, జన్మసాఫల్యమూ అదే కావాలి. నీ సుఖసంతోషాలకు గమ్యమేమిటి? నీ ఉనికిలో ఆనందమనుభవించటం — ఔన్నత్య సిద్ధి — తప్ప అన్యం కాదు — కారాదు. గమనశక్తి నీకు ప్రసాదింపబడటం ఉన్నత శిఖరాల నధిరోహించటానికీ, ప్రయాణంలో సంతోషార్థం కూడా — ప్రయోజనం — సిద్ధీ — కూడా నిన్నాకర్షిస్తూనే నీతోనే నడచివస్తున్నవి.

నీ కర్తవ్యము

నీకొక కర్తవ్యమున్నదంటే అది ఇదే. గమ్యమేమంటావా? అదీ ఇదే. సంతోషమే కావాలంటే — ఇంతకంటే ఆనందమేమున్నదట! ఇతర సుఖ సంతోషాలిందులో లవలేశము లంతే. స్వాప్నిక — నిద్రానందాలు లేక ఆత్మ విస్మృతిలో అనుభవించే సంతోషం — ఇవన్నీ ఎంత లోతు కలవి? చీలమండలమంత. *ఆ మహానందమో ఒక అగాధ సముద్రం.* నీ స్థితి — ఉనికి స్వరూపమేమిటంటావా? పరమేశ్వరత్వం — మిగిలినదంతా దానికి ఛాయా రూపం, లేదా, ఒక ఎడారిలో వీచే మరీచిక — ఎండమావులు. నీవు సత్యాన్వేషివైతే ఆ సత్యమిదే. దానిని నీముందు స్థాపించుకో. సర్వగతంగా భావించు. దానిపై విశ్వాసముంచు.

ఒకరన్నారు — చాలా అందంగా — కానీ వారు తెరలో నుండి చూచారే తప్ప — ప్రత్యక్షంగా చూడకనే — ముసుగులో ముఖాన్నిచూచి — యథార్థమనుకున్నారు. నీ గమ్యం, లక్ష్యమంతా ఆ సత్య ముఖ దర్శనం — సత్యంగా పరిణమించటం. వారే అన్నారు. చాలా బాగా — మానవ స్వభావమేమంటే తనను తాను విశ్వోత్తీర్ణం కావించు కోవటమేనని. నిజానికిదే మనిషి స్వభావం — ఆత్మగా పరిణమించటమే భగవత్సంకల్పం. ముమ్మాటికిదే నిశ్చయం.

మనస్సుకతీతము

ఐతే ఏ 'ఆత్మ'ను విశ్వోత్తీర్ణం చేయాలి? ఏ 'ఆత్మ'గా పరిణమించాలి? ఇది జాగ్రత్తగా విచారించదగ్గ విషయం కదా! నీ జారుపాటులకూ, నీ దుఃఖానికీ మూలమంతా ఈ జాగ్రద్వివేక లోపమే. కనుక నీవు దేనిని ఉన్నత దశకు తీసుకు పోవాలంటే, నీవుగా కన్పిస్తున్న దానిని — అదే, మనిషిగా నీవనుకుంటున్న ఈ ఘటాన్ని —. బాహ్యంగా కన్పించే పురుషుణ్ణి: ఈ మనిషెవరు? భౌతిక జీవిత బద్ధుడై అస్వతంత్రుడైన మనోజీవి. పదార్థ — ప్రాణకోశ బద్ధుడు, కాక పోతే మనోబద్ధుడైనా కాక తప్పదు. ఇంతకంటె మహాదాస్యమేముంటుంది? మనస్సునకు సేవకుడు కావటమంటే అబద్ధానికి దాస్యం చేయటం — సత్యానికి దూరం కావటం. సంకుచిత పరి

ధిలో — కట్టుగొయ్యకు కట్టబడ్డ పశువుగా తిరిగిన చోటనే తిరగటం. నీవే ఆత్మగా పరిణామం పొందాలో అది నీ మనః ప్రాణ పదార్థావరణల కడుగున — మరుగున దాగిన మాణిక్యం. అది దివ్యం — ఆధ్యాత్మికం — సూపర్‌మేన్ — యథార్థపురుషుడు — మనోమయ కోశానికావలనున్న సూపర్‌మేన్. నీ మనస్సునకే కాదు — నీ ప్రాణాలకు — శరీరానికీ కూడా అధీశ్వరుడు. సర్వ లోకపతి. అతని చేతిలో నీవొక పనిముట్టు. *ప్రస్తుతం నీవా ప్రకృతి పాదాల క్రింద నలుగుతున్న మట్టివి. ఆ మట్టి బంగారం కావాలి.* బద్ధత — ఆవరణ నశిస్తే తప్ప స్వేచ్ఛ రాదు. నీవొక వ్యక్తివి కావాలి తప్ప భిన్న వ్యక్తుల రాశివి కారాదు. నిత్యుడవు, అమృతుడవు కావాలి తప్ప మృత్యు పరాధీనుడవు కాకూడదు. జ్యోతిర్మూర్తివి కావాలి కాని అంధకాసురుడవు కాకూడదు. ఆనంద తాండవ మూర్తివి కావాలి. కరాళ దుఃఖ నృత్యం చేయకూడదు. శక్తిమంతుడవు కావాలి కాని బల హీనుడవు కాకూడదు. అనంతత్వంలో నివసిస్తూ సాంత తత్వాన్ని శాసించ గలగాలి. పరమేశ్వరునిలో నివసించు. ఆయన ఉనికిలో భాగస్వామివి కావాలి. నీవు ఆత్మగా పరిణమించటమంటే ఇది అంతా అక్కడనుండే ప్రసరిస్తుంది. ప్రవహిస్తుంది.

సూపర్‌మేన్

నీ ఆత్మలో నీవు స్వేచ్ఛా పరుడవుకా. కనుక మనః ప్రాణ శరీర చైతన్య త్రయంలో స్వతంత్రుడవుకా. ఎందుకంటే ఆత్మ తత్త్వమంటే అమృత స్వరూపం.

పరమేశ్వరునితో — సకల జీవరాశితో ఏకత్వాన్ని, సమ్మైక్యాన్ని పొందు. నీ ఆత్మవైశాల్యంలో జీవించు. అంతేకాని సంకుచితాహం పరిధిలో ఇరుక్కోబోకు. ఆత్మ తత్త్వమంటే ఏకత్వం.

నీవు ఆత్మగా జీవించు. అమృతత్త్వంలో బ్రతుకు. మరణంలో శ్రద్ధావంతుడవు కావద్దు. ఎందుకంటె నీ వమృతుడవు తప్ప మృత్యుగతుడవు కాదు. మృత్యువు నీ శరీర సంబంధం మాత్రమే. ఆత్మ తత్త్వ మంటే అమృతత్వం.

అమృతుడు కావటమంటే ఉనికిలో, చేతనలో, ఆనందంలో అఖండంగా, అనంతంగా వుండటం. ఆత్మ తత్త్వమంటే

అనంతత్వం. ఈ సొంత జగత్తు సర్వమూ ఆ అనంతత్వ మూర్తిపై ఆధారపడి బ్రతుకుతున్నది. అందులోనే జీవిస్తున్నది.

ఇవన్నీ నీవైనా అన్నీ నీవు కాలేవు. కానీ నీవవి కాక పోతే నీవెప్పటికీ అవి కాలేవు. నీలో నున్నదేదో అది అభివ్యక్తం కావాలి. నీవది కానట్లు బైటకు తోస్తున్నావు తప్ప నీవు నిజంగా అదే కనుక ఈ భౌతిక జగత్తునకే నిన్ను నీవెందుకు బంధించు కొంటావు — పలుపుత్రాడుతో?

మానవుని దశలు

కనుక ఉత్తిష్ఠ — లే — విక్రమించు. సర్వోత్తీర్ణ దశకు ఎదిగిపో. నీవు ఆత్మగా పరిణమించు.

నీవు మానవుడవు. అతని స్వభావం తనను తాను అతిక్రమించటం. అతడు మానవమృగం. వాడు తన ఈ స్థితిని అతిక్రమించాలి. వాడు మేధావి, శిల్పి, సౌందర్యాన్వేషి. వాడు మేధావి కంటే గొప్పవాడైన సత్యద్రష్ట. వాడు శిల్పి కంటె గొప్ప సృష్టికర్త కావాలి. తన సృష్టికి తానే యజమాని. అతడు సౌందర్యాన్వేషి కంటె కూడా సర్వసౌందర్యాన్ని, ఆనం దాన్ని అనుభవించగలవాడు. భౌతిక వ్యక్తే కావచ్చు. తనలోని శాశ్వత పదార్థాన్ని అన్వేషించగలడు. ప్రాణకోశం లోనే సంచరిం చడు. శాశ్వత అనంత జీవితాన్వేషి. మనోజీవి. ఖండజ్ఞాన మూర్తే కావచ్చు. కానీ అతడు అఖండ జ్యోతిస్సును గుర్తించగలడు. కేవల దర్శనమగ్నుడూ కాగలడు.

సూపర్‌మేన్ అంటే ఎవరు

వీటిని స్వాధీనపరుచు కోవటమే అతిమానవుడు (superman) కావటమంటే. ఎందుకంటె మనో దశ నుండి అతిమనస్సు (supermind) దాకా ఎదగటం అదే కనక. దానిని దివ్యమనస్సు లేదా జ్ఞానము — అతిమనస్సు అని ఏవన్నా అను. అది మాత్రం పరతత్త్వ సంక ల్పము — చైతన్యముల యొక్క శక్తి — వెలుగు కనుక. తత్త్వము అతిమనస్సు ద్వారా చూచి తనను తాను విశ్వంలో సృజించు కొన్నాడు. దాని ద్వారానే వానిలో ఆయన జీవిస్తున్నాడు. వాటిని పాలిస్తున్నాడు. దాని వల్లనే అతడు స్వరాట్టు — సామ్రాట్టు — స్వాత్మపాలకుడు — సర్వపాలకుడు. అతిమనస్సు — అతిమాన

వుడు కనుక మనోదశను అతిక్రమించి పైకి పోవటం విధి — కర్తవ్యం.

అతిమానవుడు కావటమంటే దివ్యజీవనయాత్ర చేయటం, దేవత కావటం; దేవతలంటే పరాత్పరుని శక్తులు కనుక. మానవ జాతిలో నీవు ఆ భగవంతుని శక్తిగా సంచరించు.

దివ్యస్థితిలో జీవించటం, తత్త్వము యొక్క చైతన్యానందాలు, సంకల్ప జ్ఞానాలు నిన్నావహించనివ్వు. నీలో క్రీడించనివ్వు. నీ నుండి ఆడనివ్వు. — ఇదీ దాని అర్థం.

పర్వతాగ్రాన నీ రూపం దేవతారూపంగా చెక్కుకోవటం. నీలో భగవదావిష్కారం పొందటం. సర్వంలో అతడే బహిర్గతం. *నీతో దోబూచులాడుకోవటం. అతనిలో జీవించు. అతని కాంతిలో స్నానం చేయి. అతని శక్తితో కర్మ చేయి. అతని ఆనందంలో తలమున్కలుకా. ఆ అగ్ని — ఆ సూర్యుడూ — ఆ సముద్రంకా. ఆ సంతోషం — ఆ మహత్త్వమూ — ఆ సౌందర్యమూ కా.*

ఇందులో నీవే కొంచెమైనా చేసావో అతిమానవత్వ సౌధంలో కొన్ని మెట్లెక్కినట్లే!

జంతువు ఒక సజీవమైన ప్రయోగక్షేత్రము. అందులో ప్రకృతి మనిషిని తయారు చేసిందట — అన్నారు. మనిషి కూడా ఆలోచించే — జీవించే ఒక ప్రయోగక్షేత్రమే. అతనిలో అతని సహకారంతో — అతిమానవుడు — దేవతను తయారు చేయాలని ఆమె సంకల్పం. లేదా ఇలా అనవచ్చునేమో — భగవంతునే నిర్మించాలని. ప్రకృతిలో సృష్టి ఒక పరిణామ క్రమంలో సాగుతున్నది. ఆ మూర్తి పదార్థ సృష్టిలో గర్భితంగా వున్నదే. పదార్థంలో తత్త్వం గర్భితంగా వున్నదనటం సత్యమైతే, ప్రకృతిలో భగవచ్చైతన్యం సుప్తంగా వున్నదనటం సత్యమైతే — మనిషిలో దివ్యాంశ వ్యక్తీకృతి — బహిరంతరంగా పరమేశ్వర సాక్షాత్కారం పొందటం, పృథ్వీపై నివసించే ప్రతి మనిషి ధ్యేయమూ — లక్ష్యమూ కావటంలో ఆశ్చర్యమేమున్నది?

 అనువాదం: ఆచార్య తుమ్మపూడి కోటేశ్వరరావు

సాధారణ మానవ జీవితం — ప్రథమావశ్యకత

మానవుడు ఆటవికస్థాయి నుండి పెరిగి బాహ్యజీవితమును వృద్ధిపరచుకొని నేడు నవ నాగరీకుడుగా తయారయినాడు. అయితే అంతరంగికంగా మట్టుకు ఆటవిక స్థాయిలోనే ఉన్నాడంటే చాల ఆశ్చర్యకరమైన విషయము. మనుషులు సాధారణంగా బాహ్యజీవితపు పై పై మెరుగులకే ప్రాముఖ్యతనిస్తారు. కొద్దిమంది మానసికంగా అభివృద్ధి చెంది మానసిక జీవితమే ఉన్నతమైనదని భావించి దాంతోటే తృప్తి పడతారు. వాళ్ళే గొప్పవాళ్ళనుకుంటూరు. కాని మనిషి యొక్క ప్రతిభ అంతటితో సరికాదు. అతని లోపల మనస్సు కంటే గొప్పదైన ఆత్మ పదార్థమొకటున్నది. అది మనస్సున కందునది కాదు. సాధన జేసి దానిని కనిపెట్టుటయే అతను ఇప్పుడు చేయవలసిన కర్తవ్యం.

— సంపాదకుడు

మానవుడు ప్రకృతి బద్ధుడు

భౌతికావస్థలోనే మేల్కొన్న సాధారణ మానవునకు — ఆత్మ చైతన్య అగాధతలు — వైశాల్యము — దాగిన సత్యాలు అవగాహనలో లేనట్టివి. అలాంటి వాని మనస్తత్వం చాల సరళం లోతు లేనిది కనుక అతని బ్రతుకున కాధారమైన వస్తు — భావ సంపదంతా ఏమిటి? చిన్నవైనా కోర్కెల సందడి — పెడబొబ్బలు — కొన్ని ప్రజ్ఞా సౌందర్యాసక్తులూ — కొన్ని అభిరుచులూ, సమయమూ సందర్భ శుద్ధీ లేని అల్పాలోచనల మధ్య కొన్ని ముఖ్యాశయాలూ — సిద్ధాంతాలూ, అధిక సంఖ్యాకమైన ప్రాణికావసరాలూ — ఆరోగ్యానారోగ్యాల చక్రభ్రమణాలూ క్రమరహితమై చెల్లా చెదరయ్యే సుఖదుఃఖాల సుడులూ, మనః శరీరాల అస్తవ్యస్తత, అప్పుడప్పుడూ తొంగి చూచే దృఢాన్వేషణలు — అతని ఆలోచనల — సంకల్పాల ద్వారా ఏర్పడేవాని కొంకిబికి రూపాలూ, కొంత క్షమించదగ్గ అక్రమ క్రమం, — ఇదీ అతని సొత్తు. నేటి సాధారణ మానవుడు తన లోపల ఉనికి అంతా — స్వరూ

పమంతా రూపమేర్పడని — అస్తవ్యస్త స్థితే. *ఆనాటి ప్రాచీన మానవుని బహిస్థితి సర్వమూ నేటి మానవుని అంతస్థితిలో మరుగున పడివున్నది.*

*

జీవితం రెండు లోకాల మధ్య ఊయల

మానవుడు ఆధ్యాత్మిక చైతన్యస్థితిని సాధించటం కంటె మహావిషయమేమీ లేదు. బాహ్యముఖీనమైన ఇంద్రియ చైతన్యానికే పట్టం గట్టే మనిషి ఆ భౌతిక సత్త కడుగున నున్న సత్యాని కున్ముఖం కాలేడు. ఈ భౌతిక దృష్టి — విషయాకర్షణలకు గ్రుడ్డివాడై లోబడటం పేరే మన వేదాంతులు అజ్ఞాన మన్నారు. ప్రాచీన వేదాంతశాస్త్రమూ అవిద్యను గ్రహించి ఆ మనిషిని ఆధ్యాత్మిక మార్గోన్ముఖుని చేయాలని ఆకాంక్షించింది. మన జీవితాలు రెండు లోకాల నడుమ ఉయ్యాల లూగుతున్నవి. లోలోపల మిణుకు మిణుకు మనే ఆత్మతత్త్వ మొక లోకం. మరొకటి కేవల భౌతిక ప్రపంచం. మానవ జాతిలో నూటికి నూరు పాళ్ళు ఈ భౌతిక చేతనలో తిరుగుతూ ఏ కొంచెమో అంతః చేతనలోకి తొంగి చూస్తున్నది. సాధారణమైన ప్రాణభౌతిక చేతనావస్థల నుండి — అదొక చట్రం కనుక — మనోభావజాల ప్రభావం వల్లనో — లేక దేశ సంస్కృతీ ప్రభావం వల్లనో — కొంచెం పైకి ఎగరగల్గినా — తత్త్వ ప్రపంచానికి చాలా దూరంగానే ఉన్నాడు — సాధారణ మానవుడు. ఈ మనః ప్రపంచ జీవనం — భావోద్రేకాల స్వరూపమైనది. ఇది కొంతకు కొంత భౌతిక జీవన పరిధి కంటె విశాలమే అయినా ఆధ్యాత్మిక జీవనం కాదు. కానీ పాశ్చాత్యులు కొందరిదే ఆధ్యాత్మిక జీవనంగా భ్రమపడ్డారు. ఆ భ్రమకొక కారణం లేకపోలేదు. సాధారణ భౌతిక జీవనస్థితి చాలా స్థూలం. ఈ మనోజీవితం బౌద్ధిక

మనలోని అంతశ్చైతన్యం

మేధా విలసితం. నైతిక ప్రధానం. సౌందర్యమయం — లేదా అన్నీ కలసినది కావటం వల్ల భౌతికసత్తనది కాలి క్రింద త్రొక్కి పారేస్తుంది. కనుక ప్రజ్ఞావంతమైన ఈ జీవితంలో ఒక మెరుపు

వున్నది. భ్రాంతి కిది కారణం. కానీ ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానం మనలో ఒక అంతశ్చైతన్య సత్తను పసిగడుతుంది. అది మన లోలోపలి వెలుగు — ఆత్మ. మన యథార్థస్థితి మేధ కాదు. సౌందర్యమూ కాదు. నైతిక — ఆలోచనాత్మక మనస్సూ కాదు. కానీ ఆ లోపలి వెలుగు, చైతన్యం ఆ ఆత్మ తత్త్వానికి పనిముట్లు. కేవలం ప్రజ్ఞా విలసనం కానీ — నైతిక సౌందర్య సంస్కృతి కానీ ఆ ఆత్మ పొలిమేరల్లోకి కూడా పోలేవు. అదీ అవిద్యే. అపరిపూర్ణ స్థితే. భౌతికమైన పై పొరల్లోని జ్ఞానమే. కనుక మన అంతస్తత్త్వమైన ఆత్మ జ్యోతిర్దర్శనమే ప్రథమ కర్తవ్యం. తదన్వేషణమే మనం చేయవలసిన పని.

అనువాదం: ఆచార్య తుమ్మపూడి కోటేశ్వరరావు

తెర వెనక తతంగము

మనిషికి తన మనస్సు, శరీరము మాత్రమే తెలుసు. అవి ఆతని బాహ్యరూపములు మాత్రమే. అటులనే ఆతని లోపలి రూపము కూడా ఏదైనా ఒకటి ఉన్నదా ఏమి? తప్పకుండా ఉన్నది. అంతే కాదు. అది మన బాహ్యరూపము కంటె మిక్కిలి ఎక్కువైనది. అది యొక మహాస్వరూపము. అది తెలియని వాడు అజ్ఞుడు. ఈ మహాచైతన్యము మనిషి యందెల్లడల వ్యాపించి ఉన్నది. నీవు దానిని గురించి తెలుసుకున్నపుడే నీలోని దైవమును దర్శించ గలుగుతావు. దివ్యజ్యోతిశ్శక్తుల అభిజ్ఞతి ప్రత్యక్షంగా పొందగలుగుతావు.

— సంపాదకుడు

లోని జ్ఞానభాండారము

మన సత్తునందంతటను, దాని సర్వ స్తరములందు బాహ్య చేతనతో బాటు ఒక అంతర చేతన కూడ ఉంది. సామాన్య మానవుడు తన ఉపరితల ఆత్మను మాత్రమే తెలిసి ఉంటాడు. ఈ ఉపరితలం చేత ఆవృతమైన సమస్తం పట్ల అతడు మిక్కిలి

అజ్ఞుడు. కాగా ఏది ఉత్తలమందు ఉందో, మనసు గురించి మన కేమి తెలుసునో, లేక తెలుసుననుకుంటున్నామో, దేనిని ఆ మాత్రమే మనమని సైతం అనుకుంటున్నామో, నిజానికి అది మన సత్తుయొక్క ఒక స్వల్ప భాగం మాత్రమే. మనయొక్క ఎంతో బృహత్తరమైన భాగం ఉత్తలానికి అడుగునే ఉంది. లేక ఎక్కువ యథార్థముగా, ముందున్న చేతనకు (అడుగున గాక) వెనుక ఉంది. తెర వెనుక ఉంది. రహస్య (occult) జ్ఞానంచేత మాత్రమే తెలియబడుతుంది. ఈ వెనుక నున్న సమస్తం ఒక మహాసాగరం, మన జాగ్రశ్చేతన దాని ఒక తరంగం లేక తరంగ పరంపర. అది చాలా జటిలం, కావున దానికి ఏ ఒక్క పేరూ పెట్టడం సాధ్యం కాదు. ఈ అంతస్థలీయంలో ఒక భాగం మన జాగ్రశ్చేతనకు దిగువన ఉన్న అవచేతనం — ఒక భాగం దాని స్థాయిలోనే ఉంటుంది, కాని దాని వెనుక ఉంటుంది — దాని కంటె చాలా పెద్దది. ఒక భాగం పైన మనకు అతిచేతనంగా ఉంటుంది. ఇక దేనిని మనం మన మనస్సని పిలుస్తున్నామో, అది ఒక బాహ్యామనస్సు, ఒక ఉత్తల క్రియ మాత్రమే. అది వెనుక నున్న ఒక బృహత్తర మనస్సు యొక్క ఆంశిక అభివ్యక్తికి ఉపకరణాత్మకం — ఈ బృహత్తర మనస్సు మనకు సామాన్యంగా తెలిసి ఉండదు. లోనికి స్వయంగా వెళ్లినపుడే దానిని తెలుసుకో గలుగుతాము. అలాగే ప్రాణికం గురించి మనకు తెలిసింది బాహ్యాప్రాణికం మాత్రమే. దేనిని మనం లోనికి వెళ్ళి మాత్రమే తెలుసుకోగలమో, అట్టి ఒక రహస్య బృహత్తర ప్రాణికాన్ని ఆంశికంగా ప్రకటించే ఒక ఉత్తల క్రియ మాత్రమే ఈ బాహ్యాప్రాణికం. ఇంకా అలాగే దేనిని మనం మన భౌతిక సత్తు అంటున్నామో, అది ఒక అధికతర సూక్ష్మతర, అదృశ్య భౌతిక చేతన యొక్క ఒక దృశ్య ప్రక్షేపం (projection) మాత్రమే — ఈ అదృశ్య భౌతిక చేతన ఎంతో జటిలతరం, ఎంతో జ్ఞానవత్తరం, తన స్వీకరణ శక్తియందు ఎంతో విశాలతరం, ఎంతో ఎక్కువగా ఉన్మీలితం, సమనీయం మరియు విముక్తం.

ఆంతర మానసికం రెండర్థాలు

నీ వీ సత్యాన్ని అర్థం చేసుకొని, అనుభవానికి తెచ్చుకోగలిగితే, అపుడు మాత్రమే ఆంతర మానసిక, ఆంతర ప్రాణిక, ఆంతర భౌతిక చేతన అంటే ఏమిటో నీకు స్పష్టపడుతుంది. కాని ఈ ఆంతర పదం రెండర్థాల్లో ఉపయోగించబడుతోందని నీవు గమనించాలి. ఒక్కొక్కపుడది బాహ్య సత్తు — ముసుగు వెనుక, లోపల ఏ మానసిక లేక ప్రాణిక లేక భౌతిక చేతన ఉన్నదో, ఏది వైశ్వ మనస్సుతో, వైశ్వ ప్రాణశక్తులతో, వైశ్వ భౌతిక శక్తులతో సరాసరి సంపర్కమందు ఉంటుందో — దానిని చెపుతుంది. దీనికి వ్యతిరేకంగా ఒక్కొక్కప్పుడు, ఆ ఆంతర చేతనకు ఒక ఆంతర తమ మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక మనే అర్థం మనమిస్తాము; కాని దానిని ఆంతర తమ అనుటకు బదులు సత్య మనస్సు, సత్య ప్రాణికం, సత్య భౌతిక చేతన అంటే బాగుంటుంది. ఈ సత్యచేతన అంతరాత్మకు సన్నిహితం మరియు నది దివ్యజ్యోతికి, శక్తికీ అత్యంత సులభంగా అవ్యవహితంగా అనుస్పదించగలదు.

మనం బాహ్య ఆత్మ నుండి తిరిగి లోనికి వెళ్ళి, ఆంతర సత్తును, ఆంతర ప్రకృతిని ఎరుగకపోతే, ఎట్టి యథార్థ యోగం సంభవం కాదు. సమగ్రయోగం అసలే కాదు. ఏలన, అపుడు మాత్రమే అజ్ఞ, బాహ్య ఆత్మ పరిమితులను భంగించి, మన ద్వారాను, చుట్టును క్రీడించుతున్న వైశ్వ చేతన మరియు శక్తుల సరాసరి ఎరుకను పొందగలము. బాహ్య ఆత్మ బాహ్య స్పర్శలను మాత్రమే సచేతనముగా స్వీకరించుతుంది. మరియు వస్తువులను పరోక్షముగా బాహ్య మనస్సు, ఇంద్రియాల ద్వారా తెలుసుకుంటుంది. అంతేకాక, అపుడు మాత్రమే మనం మనలోని భగవంతుని సరాసరి తెలిసికొననూ, భగవత్తేజముతో, భగవచ్ఛక్తితో సరాసరి సంపర్కమందుండనూ ఆశించగలము. లేనిచో, బాహ్య చిహ్నాలు, ఫలితాల ద్వారా మాత్రమే భగవంతుని సంవేదించగలము. మరియు నిది ఒక కష్టమయ, అనిశ్చిత ప్రకారం, ఎక్కువగా సందర్భాధీనం మరియు అస్థిరం. అది నమ్మకానికి దారి

తీస్తుందే కాని, భగవంతుని సంతత ఉపస్థితి (presence) యొక్క జ్ఞానానికి కాదు, ప్రత్యక్ష చేతన మరియు ఎరుకకు గాదు.

అనువాదం: చెలసాని నాగేశ్వరరావు (యోగం పై లేఖలు)

అంతర్జీవి

మనిషిలో అంతశ్చైతన్యముంటుంది. దాని రూపు రేఖలు తెలియాల్నంటే సాధన చేయాలి. సాధన కొనసాగుతున్న కొద్దీ అది అధికాధికంగా అనుభూత మవుతుంది. మనిషికి మొదట బాహ్యాచేతనయే గాని ఈ అంతశ్చేతనను గురించి ఏమియు తెలియదు. కాని క్రమేపి అది అధికమై, అదే సత్యమని తెలియ వస్తుంది. అప్పుడు బాహ్యావ్యవహారమంతా స్వాప్నికంగా, పసలేకుండా ఉంటుంది. — సంపాదకుడు

సాధారణంగా మానవుని జ్ఞానం ఇంద్రియ జ్ఞానానికే పరిమితం. కాని లోన అంతర్జీవుడొకడున్నాడు. అంతర్మానసము, అంతః ప్రాణికము, అంతర్భౌతికము, ఇంకా లోలోపలి చైత్యము (psychic) *అతని అంగములు.*

*

ఆంతర సత్తు అంటే చైత్య లేక ఆంతరతమ సత్తు అని నా అర్థం కాదు. నేను ఆంతరమానసికం, ఆంతరప్రాణికం, ఆంతరభౌతిక మును గురించి ఎందుకు ప్రసంగించానంటే, చైత్యము యొక్క రహస్య స్థావరము చేరుకొనేందుకు వీటి ద్వారా సాగిపోవాలి. బాహ్యాచేతనను విడిచి లోనికి వెళ్లినపుడు చాలా మంది ముందు ఆంతరప్రాణికంలో అడుగుపెడతారు. కాగా కొందరు ఆంతర మానసిక లేక ఆంతరభౌతికంలో ప్రవేశించుతారు. కాని భావిక (emotional) ప్రాణికం అన్నిటికంటే దగ్గిర దారి. ఏలన చైత్యం హృదయ కేంద్రంలో భావికం వెనుకనే ఉంది. అందుకని ఈ

అంతర ప్రదేశాల్లో సచేతనుడు కావాలి. అది మన కార్యం నిమిత్తం అత్యంత ఆవశ్యకం; ఏలన ఈ ప్రదేశాలు మేల్కొనకపోతే, అప్పుడు చైత్య సత్తునకు తన కార్యకలాపాల కోసం యోగ్య మరియు పర్యాప్త ఉపకరణ సాధన ముండదు. అపుడు దానికి బాహ్యమానసికం, బాహ్యప్రాణికం, శరీరం మాత్రమే సాధనాలుగా ఉంటాయి, ఇక ఇవి అతి స్వల్పం, సంకుచితం, అప్రకాశం.

*

అంతర ఉన్నత మనస్సులు

అంతరచేతన అంటే, అంతరమనస్సు, అంతరప్రాణికం, అంతరభౌతికం మరియు వాటి వెనుక ఉండే, అంతర తమ సత్తు అయిన చైత్యం. అయితే అంతర మనస్సు ఉన్నత (higher) మనస్సు కాదు. బాహ్య లేక ఉత్తల మనస్సు కంటే ఈ అంతర మనస్సు వైశ్వశక్తులతో ఎక్కువ సంపర్కం కలిగి ఉంటుంది. ఉద్బుతర చేతనకు ఎక్కువ ఉన్మీలితం, అలాగే అత్యంత గంభీర తరం, బృహత్తర మయిన క్రియాశ్రేణియందు సమర్థం.

*

బాహ్యాభ్యంతర చేతనలు

మానవునిలో సదా రెండు చేతనలు ఉంటాయి — ఒకటి బాహ్యం, దీనియందే అతడు సాధారణంగా నివసిస్తాడు. రెండవది అభ్యంతరం, ప్రచ్ఛన్నం (concealed). దీనిని గురించి అతని కేమీ తెలియదు. *మనిషి సాధన చేసినపుడు, అంతర చేతన వికసించ నారంభించుతుంది. అపుడు అతడు లోనికి వెళ్లి, సర్వ విధ అనుభవాలు పొందగలుగుతాడు. సాధన పురోగమించిన కొలది, సాధకుడు అధికాధికంగా ఈ అంతర సత్తులో నివ సించ నారంభించుతాడు.* కాగా బాహ్య సత్తు అధికాధికంగా ఉత్త రీయ (superficial) మవుతుంది. ముందు అంతరచేతన స్వప్నంగా తోచక, బాహ్యచేతన జాగ్రత్ సత్యతగా కన్పించుతుంది. తర్వాత తర్వాత అంతరచేతన సత్యత (reality) అవుతుంది; కాగా అపుడు బాహ్యచేతన పెక్కుమందికి ఒక స్వప్నంగా, ఒక భ్రమగా, అథవా ఉత్తరీయం, బాహ్యమయిన ఒకానొక వస్తువుగా మాత్రమే

తోస్తుంది. అపుడు అంతర చేతన గభీర శాంతికి, జ్యోతికి, సంతోషానికి, ప్రేమకు, భగవంతుని సామీప్యానికి, లేక భగవంతుని సన్నిధి, అనగా శ్రీమాత సామీప్యానికి ఒక ఆస్థానంగా నుండ నారంభించుతుంది. అపుడు మనిషికి రెండు చేతనలు ఎరుకలో ఉంటాయి — అంతర చేతన, దాని ప్రతిరూపంలోనికి, ఉపకరణంలోనికి మార్చబడవలసిన బాహ్యాచేతన — అనగా బాహ్యాచేతన కూడ శాంతితోను, జ్యోతితోను, భగవదుద్వేగంతోను నిండి ఉండాలి.

*

అంతర్జీవి ఆవిష్కారమై కార్యశాలి అవుతేనే గాని రూపాంతరీకరణము సాధ్యము కాదు.

*

బాహ్యామానవుడు భావ వ్యక్తీకరణమునకు సాధనమే గాని నీ అసలు స్వరూపము కాదు. అతను సంస్కారము జెందని నీ పాత ప్రకృతినే వెలయించును కాబట్టి నీవు అతనిని చూసి 'నేనే' అని భ్రమపడ కూడదు. అప్పుడే నీవు అతనిని మార్చి తద్వారా నీలో వెలుగుతుండే నిజవ్యక్తిని ప్రకటించుకో గలుగుతావు.

*

బాహ్య మనోప్రాణిక దైహికములు అల్పములు, లేశమాత్రములే అయినా అప్రధానములు కావు. ఎందుకంటే అవి లోపల ఆత్మకు, బైట ప్రపంచకానికి మధ్య రాకపోకలకు సాధనములు.

*

బాహ్య చైతన్యము శరీరముతో ముడిపడి వుండుట వలన ఇది కూడ పరిమితము. మనస్సునకు ఇంద్రియ జ్ఞానమునకు కట్టుపడి ఉంటుంది. కాని అంతశ్చైతన్యము సంగతి వేరు. దాని దృష్టి వ్యక్తి దృష్టి వలె సంకుచితం కాదు. దానిది విశాల దృష్టి. తెర వెనక జరిగే వ్యవహారము, వ్యక్తిలోను విశ్వంలోను కదులుతూండే శక్తులను అది తిలకించగలదు.

*

నీ అంతర్జీవి బాహ్యజీవి వలె నీ ఒక్కనికే పరిమితము కాదు. విశ్వమానసము, విశ్వజీవితము, విశ్వపదార్థము దానికి పరిచితములు. వీటన్నిటి ప్రభావమునకు లోనగుట వలన దానికి శాంతి గాని ముక్తిగాని దుర్లభములు. నీవు అంతర్జీవిని చూసి ఆత్మగా పొరపడుతున్నావు.

*

నీలో జరుగుతున్న మార్పు నీ అంతర్జీవి ఆవిష్కరణము. నీ నిజ స్వరూపము. నీలో అది పెరుగుతున్న కొద్దీ నీ చేతన కూడా విశాలమవుతుంది. ఇతరులంటే నీకు కలిగిన నూతన అవగాహన ఈ మార్పునకు తార్కాణము.

అంతశ్చైతన్యము నిశ్శబ్దము

అసలైన అంతశ్చైతన్యము ఒకటి ఉన్నది. అది చాలా నిశ్శబ్దంగా ఉంటుంది. దానికి మనస్సు వలె ఆలోచించాల్సిన పనిలేదు. మనస్సు ఆలోచనలతో సతమవుతూ ఉంటుంది. కాని అంతశ్చైతన్యానికి ఆలోచనలతో పని లేదు. దాని దృష్టి, అవగాహన సూటిగా ఉంటాయి. దానిది ప్రత్యక్షమైన జ్ఞానము. అంతరంగికంగా పొందిన వెలుగు ప్రకారమే అది నడచుకొంటుంది. బాహ్యచేతనకు ప్రత్యక్ష జ్ఞానము లేక పోబట్టే అది బాహ్యదృష్టి మీద ఆధారపడి తర్జన భర్జనలు చేస్తూ ఉంటుంది.

*

చైత్య పురుషుడు

మనిషిలో రెండు స్థాయిలు — రెండు వ్యక్తిత్వము లున్నాయని చెప్పవచ్చును. ఒకటి బాహ్యము. ఇంకొకటి అంతరము. బాహ్యమనస్సు, బాహ్యజీవితము, శరీర చైతన్యము బాహ్య మానవునివి. తెర మరుగున గల అంతర్మానసము, అంతర్జీవితము, అంతర్భౌతికములు అంతరవ్యక్తివి. ఈ అంతర్వ్యక్తి జాగృతమైననప్పుడు నీ యథార్థమైన మనస్సు, నీ శాశ్వత రూపాన్ని దర్శించగలవు. మన యోగ పరిభాషలో దానిని చైత్యపురుషుడు (psychic being) అనెదము. అది మనిషి ఎత్తిన ప్రతి ఒక్క జన్మకు ఆధారభూతమై, ఒక్కొక్క జన్మకు ఒక్కొక్క నూతన మనస్సు, జీవితము, శరీరములను అవలంబిస్తుంది.

ఈ తాత్కాలిక రూపాలకు అతీతమైన పరమాత్మను తిరిగి పొందినప్పుడు ప్రకృతి సహితంగా ముక్తిని, నిమ్నప్రకృతి మీద విజయమును సిద్ధించుకొంటుంది.

*

వాస్తవిక 'ఆత్మ' పై పొరలలో ఎక్కడా కనపడదు. లోలోపలి అఖాతాలలోను, ఊర్ధ్వభాగములలోను మాత్రమే ఉంటుంది. లోని అంతర్మనస్సునకు, అంతఃప్రాణమునకు, అంతర్భౌతికమునకు ఆధారంగా 'అంతరాత్మ' ఉంటుంది. అది విశ్వవ్యాపకశీలము. *మనమభిలషించే ఆధ్యాత్మికసంపదలు — ఆత్మయొక్కయు, సర్వభూతముల యొక్కయు నిజస్వరూపదర్శనము, విశ్వగత ఆనందముయొక్క రసాస్వాదన, ఈ ఇరుకు చెరసాల నుండి స్థూలశరీరము యొక్క విముక్తి దాని ద్వారానే కలుగుతాయి.* కాని ఆత్మ యొక్క పూర్ణస్వరూపము ఇది కాదు. అది వ్యక్తి వెనుక గల ఆత్మ కంటె ఉన్నతము, అతీతము ఐన మహా విషయము.

అనువాదం: Ch. నాగేశ్వరరావు (యోగం పై లేఖలు) R.L.N శాస్త్రి

నీలోని పరమ గురువుని కనుక్కో

మొట్టమొదట, ప్రగాఢమైన మన ప్రయత్నమే — అనేకాశయము లలో మునిగితేలు మన యహంకార ప్రవృత్తియే, — మనలోని యీ పరమగురువును మరుగు పరచుచుండును. సాధన కొంత స్వచ్ఛమై, అహంకార కల్లోలమణగి, ఆత్మజ్ఞాన ప్రసన్నత కలిగి నంతనే, మన లోపల వృద్ధిపొందు వెలుగునకు మూలమెద్దియో తెలిసికొనగలుగుదుము. అంతేకాదు. తికమకలతో గూడిన మన పూర్వ ప్రవృత్తులన్నియూ ఒక నిర్దిష్ట ప్రయోజనమును పురస్క రించుకొనియే ప్రవర్తిల్లిన వనియు, యోగమార్గమున మనము ప్రవేశించుటకు పూర్వమే దైవనిర్దేశానుసారముగా మన జీవితము పరిణతినందుచూ వచ్చినదనియు గ్రహింప గలుగుదుము.

మన సాధక బాధకములయు, జయాపజయములయు వెనుక గల సత్యము క్రమ క్రమముగా మనకు తెలియ మొదలి డును. తుదకు, మన వేదనా దుఃఖముల యాంతర్యమంతయూ హృద్గతమై మన కపకారకులైన వారందరివలనను మనకు కలి గిన ఉపకారము తేటతెల్లమగును. *మన నడకలో మనము ఎన్ని సార్లు తడబడిననూ, ఎన్ని మార్లు బోర్లపడిననూ, అదంతయూ నిర్దిష్టమైన ప్రయోజనముల కొరకే యని తెలియవచ్చును.* అటు పిమ్మట, దైవమే మనకు మార్గము చూపుచున్నదని, ముందెప్పుడో తెలియుట కాక, ఎప్పటికప్పుడే తెలిసిపోవుచుండును. *సర్వాతీత మైన ఒక దివ్యచక్షువు మన బుద్ధులనూ, విశ్వవ్యాప్తమైన ఒక దివ్యశక్తి మన కర్మ ప్రవృత్తులనూ, విశ్వమోహనమైన, ఒక దివ్యప్రేమ మన రసభావములనూ తీర్చిదిద్దుచున్నట్లు ద్యోతక మగును.*

ఆదినుండియూ మనకు తన దివ్యస్పర్శను ప్రసాదించుచూ తుదకు మన సర్వస్వమును కైవస మొనర్చుకొనగల ఆ దివ్యా నుగ్రహముతో నొక విధమైన యాత్మీయసంబంధ మనుభూత మగును. మన యందా జగత్ప్రభువు — ఆ యాత్మ సఖుడు — ఆ హృదయ వల్లభుడు — ఆ పరమగురువు సదా సన్నిధి చేసి యున్నట్లు గోచరించును. మన యాత్మ చైతన్యము క్రమముగా విపులతరమైన పరచైతన్యముతో సారూప్య సాయుజ్యముల నందు చున్నట్లు స్ఫురించును. ఈ యలౌకిక పరిణామము మన పురుష ప్రయత్న ఫలిత మెంతమాత్రమూ కాదని స్పష్టమగును. నిత్యసిద్ధ మైన పరతత్త్వమే మనలను తన ప్రతికృతులనుగా దిద్దుకొను చుండును. యోగసిద్ధాంతము లెవరిని ఈశ్వరుడని పిలిచినవో, తత్త్వజిజ్ఞాసువు లనపేక్షవస్తువనీ, అజ్ఞేయవాదు లజ్ఞేయుడనీ, భౌతిక వాదులు విశ్వశక్తియనీ ఎవరిని పేర్కొనిరో, ఒక్కడయ్యునూ వివిధ నామరూపములతో నెవడు వివిధ మతములయందు వర్ణితు డయ్యెనో, ఎవడు పరమాత్మయో, పరాశక్తియో, చైత్యగురువై వెలయు అంతర్యామియో, అతడే మన యోగమున కధీశ్వరుడు.

ఈ పరమేశ్వరుని చూచి, తెలిసికొని, తత్స్వరూపులమై, మన బాహ్యాభ్యంతర ప్రకృతుల యందు తదావిష్కారసిద్ధిని బడయుటకే మనము దేహధారులమైతిమి. చిరగుప్తమైన ఆ ప్రయోజనము నిప్పుడు మనము తెలిసి సాధించవలసి యున్నది. *మనకు లోపలనూ బయటనూ సర్వత్ర ఆ పరమాత్ముని యెరుక గలిగి యుండుటయే మన జీవచేతనకు చరమ సాఫల్యము. మన బాహ్యాంభ్యంతరములయందు మన మతని సొత్తులమై, అతడు మన సొత్తగుటయే మనము సాధించవలసిన స్వారాజ్య సామ్రాజ్యములు.* సర్వానుభూతుల యందునూ ఈశ్వరునితో క్రీడించగల నిరతిశయ సుఖమునే జీవుడు తనకు తెలియకుండ నన్వేషించుచున్నాడు. పూర్ణయోగ లక్ష్యపు పరమార్థముకూడ నిదియే. తన గర్భస్థమై యున్న ఏ సత్యమును బహిర్గత మొనర్చుటకై విశ్వప్రకృతి ప్రసవవేదన పడుచున్నదో దానినే జీవుడు స్వానుభవమున నభివ్యక్త మొనర్చుకొనవలసి యున్నది. మానవ చేతన దివ్యచేతనగనూ ప్రాకృత జీవనము దివ్యజీవనముగనూ పరివర్తనము నొందుటయే దీని యాశయము.

అంతర్వర్తియైన మన యాత్మేశ్వరుని జాడ తెలిసికొని, దివ్యజ్ఞానానందమయమైన యాతని దివ్యశక్తిని నిరంతరమూ మనలోని కాహ్వానించుకొనుచూ అదియే మనలను పరివర్తనము నొందించగలదనెడి దృఢవిశ్వాసముతో నుండుట కంటె, ఈ పూర్ణసంసిద్ధికి ఉత్తమమార్గ మింకొకటి లేదు.

అనువాదం: కమలాకర వేంకటరావు (యోగసమన్వయం)

మానవుడంటే ఏమిటి?

ఒక ఉపనిషత్కథనం ప్రకారం పరమాత్మ ప్రాణిక జీవులను సృష్టించినపుడు ముందుగా గోవులు, గుర్రాలు లాంటి జంతువులను సృష్టించాడట. కానీ ఉపనిషత్తులలో ఉదహరించిన ఉన్నత స్వభావ చైతన్యాలు వాటిలో లేకపోవడం చేత దేవతలు వాటితో

తృప్తిపడలేక పోయారు. అంచేత పరమాత్మ దేవతల చైతన్యాలకు మాధ్యమాలు కాగల, వారి వైశ్వ కార్యనిర్వహణకు దోహదం చేయగల మానవుణ్ణి సృష్టించక తప్పదాయెను. ఈ ఉపనిషత్కథనం ద్వారా వివరంగా తెలిసేదేమిటంటే మానవుడు జంతువే అయినా మిగతా జంతువుల కంటె అత్యున్నత చైతన్యము గల వాడు, మున్ముందు రాబోవు మహాచైతన్యానికి తగిన వారసుడు అని.

మానవుడు ఇటు జంతువుల కన్న, అటు దేవతలకన్న మిన్న జంతువులకు మామూలు అవసరాలు (ఆకలి, దప్పిక మొ॥) తీరితే చాలు. ఇక దేవతలు వాళ్ళ ఉజ్వల వైభవాలతో సరి పెట్టుకోగలరు. కాని, మానవుడు అత్యున్నత చైతన్యాన్ని చేరుకునే దాక తృప్తి పడడు. అంచేత ప్రాణిక జీవులలో మానవునికి అత్యున్నత స్థానం వున్నది. తన చుట్టూ వున్న పరిమితులను, బంధాలను ఛేదించుకొని అమరత్వాన్ని పొందటానికి సతతము తహతహ లాడుతూంటారు. అది ఎంత సుదూరమైన గమ్యమైనా సరే దాన్ని చేరుకోవడానికి 'దివ్య ఉన్మాదం' అతని కొక్కడికే గలదు.

కాబట్టి ప్రాణిక ఆత్మకు తన అత్యుత్తమ సంభావతల్ని ప్రకటించుకోవడానికి అంటే 'పురుషుని' ప్రస్ఫుటం చేయడానికి కావలసిన వ్యక్తి కేంద్రం కేవలం మానవుడు మాత్రమే. ఆ మానవుణ్ణి 'మనువు' అనబడే బుద్ధిజీవి (మేధావి) గా, మనోమయ పురుషునిగా, మానసిక వ్యక్తిగా, మనోమయ కోశంలోని చైత్య పురుషునిగా మన పురాతన ఋషులు అభివర్ణించారు. మన సనాతన ఋషి సంప్రదాయమదే. పదార్థంలోని ద్రవ్యాన్ని నామ రూప సహితమైన మాధ్యంగా అంగీకరించ గలిగిన శక్తి మానవునికే ఉన్నది పదార్థంలో నుంచి పరిణామంలో వచ్చిన ప్రాణిక జంతు జీవితం తన అస్తిత్వాని కంటె అధమం. ఆలోచన, సంవేదన, సంకల్పం, ప్రేరణ — ఇవన్నీ కలిస్తే దేనినైతే 'మనస్సు' అని అంటామో అట్టి మనస్సును కలిగిన మానవుడు, తామసిక రాజసికగుణ ప్రధానమైన అన్నమయ, ప్రాణమయ, కోశాలపై

సార్వభౌమత్వం నెరపడానికి గల శక్తిగల వాడయ్యి, క్రమపరిణామంలో ఒక మధ్య భూమిక మాత్రమే కలిగి వున్నాడు. మనస్సు కంటె ఉన్నతమైన అతిమానసిక దివ్య చైతన్యం కోసం నిరంతరం అన్వేషిస్తున్నాడు. తన ప్రస్తుత చైతన్యం కన్న మిన్నయైన చైతన్య మొకటున్నదనే ప్రగాఢ విశ్వాసమే మానవుని జన్మను దివ్యజన్మగా మార్చడానికి పునాది.

మానవుడు దివ్యుడే

తన నిజ స్వరూపములో మానవుడు దివ్యుడే. తన నిజస్వభావంలో, సత్యస్థితిలో, మానవుడు దేహ, ప్రాణ, మనస్సుల నుపయోగించి, వ్యక్తిగత మరియు సామాజిక స్పృహలు, అనుభవాలు కలిగి విశ్వంలో స్వయం వ్యక్తిత్వం పొందుతున్నట్టి ఒక దివ్యాత్మ. అయితే అనంతమైన ఆ సత్త తనంతట తాను పరిమితమైన వ్యక్తిగా రూపాన్ని ధరించాడు. పరిమిత చైతన్యాలలోకి దిగి రావడం చేత అనంతుడు అనేకమైన శక్తుల పరిజ్ఞానాలతో క్రీడించి ఆనందించ గలుగుతున్నాడు. స్వయంగా సనాతనుడైన (దేశకాలాతీతమైన) సచ్చిదానంద స్వరూపుడే ఈ విధంగా కావాలని, విశ్వాత్మగా, వ్యక్తి యొక్క అంతరాత్మగా అధోస్తరాలకు విస్తరించాడు. ఇక ఇప్పుడు జరుగవలసిందంతా ఏమిటంటే వ్యక్తి తనలోనికి దివ్యచైతన్యాన్ని దిగివచ్చేలా భౌతిక ప్రాణిక మానసిక భాగాలను రూపాంతరీకరణం చేయడమే.

వాస్తవిక సత్త అయిన పురుషుడు, సదా స్వతంత్రుడు, ప్రకృతికి ప్రభువు. ఈ స్వాతంత్ర్యం పొందాలని మనం చేసే ప్రయత్నం సముచితమైనదే. అహంకార ప్రధానమైన క్రియా ప్రవృత్తి, దీని స్వాతిక్రమణం యొక్క ప్రయోజనం గూడ ఇదే. కాని వాస్తవికమైన దీని పరిపూర్ణత్వం, స్వతంత్ర అస్తిత్వం యొక్క అహంకార పూర్ణమైన సిద్ధాంతానికి చరమ నిరపేక్ష రూపం ఇవ్వటంలో గాక, పురుషుడు, ప్రకృతి — వీరి పరస్పర సంబంధం యొక్క అన్యపరమోచ్ఛమైన యీ భూమికను పొందటంలో ఉంది. అక్కడ ప్రకృతి అతిక్రమణం జరుగుతుంది. కానీ, దీనిపైన అధికారం కూడా లభిస్తుంది. అక్కడ మన వ్యక్తిగత

సత్త పూర్తిగ సార్థక మవుతుంది. దీనితోపాటు జగత్తుతోనూ, ఇతరులతోనూ మన సంబంధాలు సైతం పరిపూర్ణ సార్థక్యం పొందుతాయి. కనుకనే, భూలోకాన్ని ఏమీ లక్ష్యపెట్టక, అతీతంగా ఉన్న స్వర్గలోకాల్లో వ్యక్తిగత మోక్షప్రాప్తి, మన సర్వోన్నత లక్ష్యం కాదు. ఇతరుల మోక్షం, వాళ్ళ పరిపూర్ణత్వం సాధించటం కూడా అంతే — మన స్వకీయ కార్యం అవుతుంది. మన స్వీయ మోక్ష మెంత ఉందో, అంత దివ్య ఆత్మహితం ఉందనిగూడా, మనం చెప్పవచ్చు. లేకపోతే, ఇతరులతో మన ఏకత్వానికి అర్థం ఏమీ ఉండదు. ఈ జగత్తులో అహంభావ పూర్ణమైన సత్తయొక్క ప్రలోభాల్ని జయించటం, మనమీద మన *మొదటి విజయం.* ప్రపంచానికి అతీతమైన స్వర్గాది లోకాల్లో లభించే వ్యక్తిగత సుఖప్రలోభాల్ని జయించటం మన *రెండో విజయం.* జీవితాన్ని పరిత్యజించి, నిర్వ్యక్తికమైన అనంతసత్తలో ఆత్మవిలీనానికి సంబంధించిన ఆనందం పొందాలనే గొప్ప ప్రలోభాన్ని జయించటం *అంతిమ విజయం,* సర్వ శ్రేష్టమైన విజయం. మనం, అంతిమ విజయం తర్వాతనే, మన వ్యక్తిగతమైన సత్తయెక్క సమస్త ఏకదేశీయత (exclusiveness) నుంచి మనం ముక్తులం అవుతాం, పరిపూర్ణమైన ఆధ్యాత్మిక స్వాతంత్ర్యం పొందుతాం.

అనువాదం: సి.కె. రామనాథ చెట్టి; జనస్వామి సుబ్రహ్మణ్య శాస్త్రి
(యోగసమన్వయం)

మానవజన్మ యొక్క పరమార్థము

ఈ అవిద్యకూ ఒక అవసరమున్నది. ఏ గూఢాత్మ మన లోలోపలి పొరల్లో వెలుగుతున్నదో అదే ప్రకృతిలో ఈ అవిద్య అన్న ముసుగును — వేషధారిలాగా ధరించింది. ఆ ముసుగును తొలగించి కన్పించని ఆత్మను వెతకటమే ఆ వేషధారణవల్ల ఏర్పడ్డది. ఇదొక క్రీడ. అలా కాకపోతే ఈ జగత్సృష్టి ఏర్పడదని కాదు.

కానీ, అది ఈ ప్రపంచం కంటె వేరైన సృష్టిగా ఐయుండేది. అప్పుడది ఊర్ధ్వలోకాలకే బద్ధమై వుండేదేమో? లేదా పరిణామ రహితమైన గౌణ లోకమై వుండేదో? అక్కడ ప్రతి వ్యక్తీ ఆ లోకానికి సహజమైన సంపూర్ణ ప్రకాశంలో ఒదిగి వుండే వాడు. అప్పుడు అధోభూమికతో మొదలై పరిణామ ప్రవృద్ధశీలమైన ఈ సృష్టి అసంభావ్యమై వుండేది. నిత్యస్థితే దాని గమ్యమై వుండేది. ఈ రంగస్థలమప్పుడు కేవలం ఒక నిరంతర స్థితినే కొనసాగించటానికి ఏర్పడినదవుతుంది.

ఇప్పుడలా కాదు. శాశ్వత ఆత్మద్రవ్యానికి విరుద్ధ స్వభావమైన పదార్థ జగత్తులో ఆ సచ్చిదానందం అవతరించి, భౌతిక స్థితి రూపమైన అవిద్యనే ముసుగుగా ధరించి, తన నుండి తానే దాక్కొంటున్నాడు. తన చేతనాశక్తి నుండి తన యథార్థ జ్ఞాన స్థితిని కోల్పోయి, కర్మల్లో వివిధ రూపాల్లో తనను తాను దాచుకొని — బంధించు కొంటున్నాడు. ఆయా రూపాల్లో నక్కిన ఆత్మ క్రమవికాసార్థం అవిద్యా కర్మల నంగీకరించక తప్పలేదు. ప్రాథమిక అవిద్యనుండి క్రమక్రమంగా జాగృతమౌతున్నది కనుక ఆ అవిద్యా జ్ఞానమే. కనుక ఈ అవతరణ పదార్థంలోకి ఆత్మ అను ప్రవేశించటం తిరిగి తనను తాను అన్వేషించి, ఆ కాంతిలో తన తొలి వెలుగు రూపం పొందటం — ఇదే సృష్టి ప్రయోజనం. ఇదొక క్రమవికాసం. అంతే కాని పూర్ణప్రకాశమూ — ఆనందమూ, నిత్యమూ తాండవించే స్వర్గంలోకి హఠాత్తుగా ఎగిరిపోవటం కాదు. లేదా ఈ సృష్టి ప్రయోజనం విశ్వాతీత లోకానందం కోసం కాదు. లేదా తిరిగిన చోటనే తిరిగే గానుగెద్దు జీవితం కోసం కాదు. ఇది నిష్ప్రయోజనం, అసంతృప్తి కారకమైన అజ్ఞానపు డొంకల్లో గమ్యరహితంగా తిరగటమూ కాదు. అక్కడ జ్ఞానలబ్ధి లేదు. ఒక వేళ వున్నా అది పూర్ణజ్ఞానం కాదు. అదే అయితే అప్పుడా అవిద్య సర్వజ్ఞమైన చైతన్యము యొక్క అర్థరహిత చేష్ట అని అనాలి. లేదా బాధాకరమైన, అసహ్యామైన, నిష్ప్రయోజనమైన ఆవశ్యకత అనైనా అనాలి. అలాగైనా దాని కర్థమూ పర్థమూ లేదు. కనుక విశ్వాతీత స్థితి కంటె భిన్నమైన విశ్వస్థితిలో ఆత్మా

న్వేషణ — తద్విరుద్ధ పదార్థ భూమికల్లో శ్రమించి చేయదగ్గది — తదాత్మ జ్యోతిర్ముఖంగా ప్రయాణించి పోవటమే శరీరబద్ధమైన జీవాత్మ సృష్టికి ప్రయోజనం. మానవజాతి అనంత జీవన ప్రయాణంలో — జన్మల మీదుగా వస్తున్న జాతికి ధ్యేయం. కనుక అవిద్య అత్యవసరమే. విశ్వజ్ఞానం తన పై తానారోపించుకొన్నదే అవిద్య అజ్ఞానం కాబట్టి విశ్వం లోని అవిద్య — బ్రహ్మాండమైన దోషమూ కాదు — పతనమూ కాదు. ఒక ప్రయోజనం కోసం వచ్చింది. అదొక శాపం కాదు. ఒక దివ్యావకాశం.

నానాత్వంలో ఘనీభవించిన మహానందోపలబ్ధికై యత్నించటం అనంత స్థితికై అన్వేషించటం — పదార్థం నుండి పరమేశ్వరాలయ నిర్మాణం చేయటం — ఇదీ పదార్థావృతమైన చైతన్యం పై ఆరోపితమైన కర్తవ్యం — బృహత్ కార్యము.

*

ఒక ప్రశ్న ఏమంటే ఈ క్రమ వికాసము యొక్క ఆవశ్యకత ఏమిటి? ఇది మానవ ప్రజ్ఞ కంతు చిక్కని అంశం.

ఈ పద్ధతి సృష్టి — ఆత్మ వ్యక్తీ కృతి — లేదా లీల — ఆసక్తి లేని జీవుల నెత్తిపైన బలవంతంగా రుద్దినదిగా కన్పించదు. ఈ పదార్థంలో బీజప్రాయంగా తత్త్వం గర్భితమై క్రమంగా పొటమరించి — ఆకు తొడిగి — మ్రానై ఫలించే క్రమవికాసం పొందే లక్షణమున్నది. ఎందుకంటె పురుష ఊర్ధ్వారోహణ లేనిదే ప్రకృతి కాలు కదుపదు. కనుక దివ్య పురుషాంగీకారం ఉండి ఉండాలి. లేకపోతే సృష్టి రాదు. అలాగే వ్యక్తిగత పురుమని అంగీకారం వ్యక్తిసృష్టిని సాధ్యం చేస్తుంది. కానీ ఒకటన వచ్చు. దివ్యసంకల్పానందం కోసం ఇంత బాధామయ క్రమ వికాసం — వైయక్తిక జీవాత్మ పరిణామ కారణం అర్థంకాని ఒక నిగూఢ సమస్య. ఐనా జాగ్రత్తగా మన ప్రకృతి లోకి తొంగి చూడగలిగితే అదేమంత నిగూఢం కాదు. విశ్వమూలం లాగానే అలాంటి కదలికే మనలోనూ వుంది. దీనికి విరుద్ధంగా తనలో తాను దాగుడు మూతలాట ఆడుకొనేటట్లుగా తనను తాను దాచుకోవటం — దాని కోసం మరలా వెతుక్కోవటం — ఎంతో

సంతోషమైన ఆటలాగ — ఎంతో శ్రమతో కూడుకొన్న పని. ఆ శ్రమ తన జాగృత చైతన్యంలో — తెలిసి అనుభవించేది.

మనిషికి శ్రమించి పొందే విజయం కంటె ఆనందం మరొకటేమున్నది. ఇది బాధలను విధ్వంసం చేసి సాధించే సృష్టి లోని విజయం. బాధామయ పరిశ్రమపై పొందే విజయం — జ్ఞాన విజయం. శక్తిలో విజయం. *సృష్టిలోని అసాధ్యాలపై యుద్ధం చేసి సాధించే అద్భుతానందం, కఠిన దుఃఖ విజయం. వియోగా నంతరం పొందే ఆనంద సంయోగం. ఏ ఆత్మ పదార్థంతో విడి విడి పోయామో తుదకు దానిలో లీనం కావటం.* అవిద్యలో ఎంతో ఆకర్షణమున్నది! ఎందుకంటె, అది అన్వేషణా ఫలానం దాన్ని కల్గిస్తున్నది. అపూర్వ దర్శనాన్ని కల్గిస్తున్నది. ఒక మహా విజయ యాత్రను కల్పిస్తున్నది; ఈ ప్రయాణమెంత అందమై నది! వెతుకులాడటం — ఫలాన్ని అందుకోవటం! రాజమకుటం కోసం చేసే సమరం. శ్రమ — శ్రమానంతరం కలిగే ఫలితం! సృష్టి రహస్యమంతా ఆనంద స్థితే అయితే, ఇదీ ఆనందస్థితే! ఇదే సృష్టి కారణం — హేతువు. పైకి కన్పించే పరస్పర విరుద్ధమైన ఈ లీలా కారణాలనేకములుంటే అందులో కనీసమిదొక కారణం. కానీ, వైయక్తిక పురుమని అభీష్టం కంటె, మూల సత్తలో ఒక లోతైన సత్యమున్నది. అది అవిద్యావరణను కల్పించుకొని ఆ గాఢాంధకారంలోకి దూకటం. తత్ఫలితమే దానికి విరుద్ధమైన సచ్చిదానంద నిశ్చయాత్మక జ్ఞానం — అనంత తత్త్వంలో ఈ అనంత పరస్పర విరుద్ధాత్మక సృష్టి లక్షణం ఒక హక్కుగా వుంటే — ఇదీ అంతే. దాని అభివ్యక్తికి — సృష్టికి ఈ అవకాశం లేకపోలేదు.

మన లోపలా — పైనా — చుట్టూ ఈ ఆనంద బ్రహ్మ స్థితిని భావించ గలిగితే దాని ఏకత్వాన్ని దర్శించి — అన్ని దశల్లో దానిని మనసారా కౌగిలించుకోగలం. దాని ఆనందం — శాంతి — సంతోషం, ప్రేమా — అన్నీ పొందగలం. అప్పుడు విశ్వమంతా పరమాత్మకు శరీరమౌతున్నది. అది కేవలమొక అమూర్త దర్శనమైతే దాని బృహత్తును, అగాధ సంపన్నతను —

అనుభవించే జ్ఞానం మనకు లేదు. ఒక స్నేహితునిగా అతని ముఖం — శరీరం స్పృశించలేం. ఒక ప్రేమికుని స్పర్శ పొందలేం. పరబ్రహ్మ యొక్క ఘనీభూతానందమే అపురుష — అమూర్త స్థితి. *కానీ అక్కడ నుండి మనలను మనం చూచుకొని ఆ దివ్యపురుషుని మాధుర్యాన్ని, అతని సృష్టి నియమన సామర్థ్యాన్ని ప్రశంసించగలం. అనుభవించగలం. మన యజమాని యైన పరమాత్మ యొక్క సాన్నిధ్య సాక్షాత్కారాలే ఆనందం కనుక. దాని బహిః ప్రసార ప్రవాహమే అతని లీలా సౌందర్యం, అపరిమి తానందం.*

అనువాదం: ఆచార్య తుమ్మపూడి కోటేశ్వరరావు.

అజ్ఞానం నుంచి బయట పడే మార్గాలు

ప్రతివ్యక్తీ సమిష్ట్యచేతన, సమిష్టచేతనలలో చిక్కుకొని పోకుండా బయట పడేందుకే ప్రకృతి అహంకారాన్ని సృష్టించింది. ఇలా విడివడిన వ్యక్తి తన చుట్టూ వున్న ప్రపంచంతో సత్సంబంధం ఏర్పరచుకుని తనకు అస్తిత్వమూ శక్తీ అంటూ ఏమీ లేకపోయినా పరిసరాల్లో కలసి పోకుండా ఒక స్వతంత్ర మానసంగా, ప్రాణశక్తిగా, జీవాత్మగా, ఆత్మగా రూపొందుతాడు. నిజానికి ప్రతివ్యక్తీ విశ్వపురుషుని భాగమైనప్పటికీ, పరాత్పరుడి నుండి దిగివచ్చిన ఆత్మే. ఈ విషయం వెంటనే వ్యక్తం కాదు. ఎందుకంటే అతడు విశ్వ అచేతనానికి (inconscience) అతిసమీపంగా వున్నాడు. కానీ అతిచేతనానికి (superconscience) వుండవలసినంత సామీప్యంలో లేడు. తనను జీవాత్మగా, పరమాత్మగా దర్శించుకోడానికి ముందు మానస ప్రాణికాహంకారంగా తనను తాను దర్శించుకోవలసి వున్నది.

అయితే తన అహంకారపూరితమైన వ్యక్తిత్వాన్ని దర్శించటమంటే తనను తాను తెలుసుకోవటం కాదు. నిజమైన ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తిత్వమంటే మానసికాహంకారము కానీ, ప్రాణికాహం

కారము కానీ, శరీరాహంకారము కానీ కాదు. ప్రధానంగా ఇది సంకల్పమూ, శక్తీ, అహంకార స్వోత్కర్షల యొక్క ప్రథమ చాలనమే. రెండవది జ్ఞానానికి సంబంధించినది. మానవుడు తన అహంకారపు, అజ్ఞాతపు ఉపరితలాన్ని దాటి లోతుగా తొంగి చూస్తూ తనను తాను తెలుసుకోడానికి ప్రయత్నిస్తాడు. ఎప్పటికైనా తన స్వస్వరూపాన్ని దర్శించే రోజు మానవుడికొస్తుంది.

అసలైన 'నేను' ను తెలుసుకునే మహాప్రస్థానాన్ని మానవుడు ప్రారంభించాలి. అలా కాకపోతే ప్రాథమిక పాఠశాల స్థాయిలోనే ఆగిపోయి, ప్రకృతి అందించే గంభీరమైన విస్తృతమైన విషయాలను అందుకోలేడు. అతని ప్రయోగ కౌశలమూ, సమర్థతా ఎంత గొప్పవైనా, జంతువుల కంటే అతడు కించిదధికుడు మాత్రమే. మొదట అతడు తన దృష్టిని మనస్తత్వం మీదకు మరలించి దానిలోని వివిధాంశాలను జాగ్రత్తగా పరిశీలించాలి. అహంకారం, మానసం, దానిలోని వివిధాంశాలు, ప్రాణమూ, దేహమూ మొదలైన వాటన్నిటినీ గమనిస్తూ పోయిపోయి చివరకు వీటన్నిటిని మించి తన అస్తిత్వానికి సంబంధించిన సహజాంశాలకతీతమైన వివరణ మందుకోవలసి వుంది. అంతేకాక అహంకారం యొక్క స్వోత్కర్ష, సంతృప్తులకు సంబంధించిన విషయాలు మాత్రమే కాక తన అసలు ధ్యేయమేమిటో తెలుసుకోవలసి వుంది.

కావల్సిన సమాధానాలు అతనికి ప్రకృతిలో గానీ, మానవ ప్రకృతిలో గానీ లభించవచ్చు. అప్పుడతను మిగతా ప్రపంచానికీ తనకూ వున్న సామాన్యత్వాన్ని సామ్యాన్ని దర్శించవచ్చు. దాని నతడు అతిప్రకృతిలో గానీ, దైవంలో గానీ దర్శించ ప్రయత్నించవలసి ఉంటుంది. అలా పోయిపోయి దైవానికీ తనకూ వున్న ఏకత్వాన్నీ దర్శించవచ్చు. మానవుడు ఒకే సారి రెండు మార్గాల్లో గానీ, రెండు పడవల మీదగాని ప్రయాణం చెయ్యడానికి ప్రయత్నించి, మధ్య మధ్యలో అనిశ్చిత స్థితిలో పడుతున్నాడు. తన రెండు మార్గాల్లోనూ సాగిన పాక్షిక పరిశోధనా ఫలితాలు ఒకదాని తర్వాత మరొకటి వెలువడుతూంటే,

వాటి ఆధారంగా తన అస్తిత్వాన్ని, సృష్టిలో తన స్థానాన్ని నిర్ణయించే ఏదో ఒక పరిష్కారం తనకు లభించకలదనే అనుకుంటున్నాడు.

ఈ విధంగా తానున్న దశలోనే వుంటూ పట్టు విడవకూడా తనను తెలుసుకునే ప్రయత్నం చేస్తూనే, సాఫల్యం చెందటమే తానన్న విషయం తెలుసుకుంటాడు. ప్రకృతి గురించిన విజ్ఞానమూ, భగవంతుని గురించిన జ్ఞానమూ మాత్రమే తానెవరో తెలుసుకోడానికీ, పరిపూర్ణత నందుకోడానికీ తన వైయక్తిక వ్యక్తిత్వంలో ఉత్తమోత్తమ స్థితిని సాధించడానికీ, సహాయకారులవుతాయి. ఎప్పుడైతే ప్రకృతికీ, దైవానికీ తన వ్యక్త స్వరూపమైన ఉపరితల సత్తకూ వున్న సంబంధాన్ని ఆలోచనల కతీతంగా అందుకుంటాడో, అప్పుడతనికి ఉత్తమోత్తమ ఆత్మజ్ఞానం లభించటం ప్రారంభమవుతుంది. జీవితమంటే ఇది మాత్రమే కాదు అని తెలుసుకుని తన యొక్క కాలనిబద్ధమైన నిత్యత్వం, నశించకుండా నిలచి వుండే 'తాను' అనీ ఆత్మ యొక్క అమృతత్వం గురించీ స్పష్టమైన అవగాహన కలిగితే, అతడు తన పురోగమనంలో మరో మెట్టు ఎక్కినట్టే.

భౌతికాని కతీతమైన స్థితులున్నా యనీ, తనకు ముందు వెనుకా జన్మలున్నాయనీ, భూతకాలం లోనూ, భవిష్యత్తులోనూ తనకు అస్తిత్వం వున్నదనీ తెలుసుకున్నప్పుడు అతడు తన కాల నిబద్ధమైన అజ్ఞానాన్ని నివృత్తి చేసుకుంటాడు. తనకు ప్రత్యక్షంగా వర్తిస్తున్న వర్తమానకాలంలోని క్షణాల్ని అమృతత్వమైన కాలంగా అతడు స్వీకరించ గలుగుతాడు. ఉపరితల స్థితియైన జాగృదావస్థ తన యొక్క అస్తిత్వంలో ఒక చిన్న శకలం మాత్రమేనని తెలుసుకొనటం మరొక అడుగు పురోగమించటం. అతడు అనంత గర్తమైన అచేతనపు లోతులకు అరయటం, అవచేతన యొక్క, అంతరంగం యొక్క లోతుల్ని తరియటం, అతిచేతనపు శిఖరాలకి ఆరోహణ చేయటం ఆరంభించాడన్న మాట. అతడు తన మనస్తత్వంలోని అజ్ఞానాన్ని వదిలించుకొనటం ప్రారంభమవుతుంది. ఇక మూడవ దశలో సాధనాలైన ప్రాణం, శరీరాలతో బాటు నిత్య

నూతనమై నిరంతరం అభివృద్ధి చెందే తన స్వభావానికి ఆధార భూతమైన జీవాత్మను మాత్రమే కాక అక్షరమైన నాశనరహిత మైన పరతత్త్వాన్ని (spirit) గురించి కూడా తెలుసుకుంటాడు. ఆధ్యాత్మిక సత్తలోని వివిధాంశాల్ని పరిశీలించి తాను పరతత్త్వం యొక్క వ్యక్త స్వరూపమేయని తెలుసుకుంటాడు. తన లోని పరాపర ప్రకృతుల అనుసంధాన ప్రక్రియలోని భేదాన్ని గమని స్తాడు. పరతత్త్వాన్ని అనుభూతం చేసుకుంటూనే భగవంతుణ్ణి దర్శిస్తాడు. కాలాతీతంగా వర్తించే ఆత్మస్వరూపాన్ని దర్శిస్తాడు. విశ్వచైతన్య కేంద్రాన్ని ప్రకృతి వెనుక, ఈ విశ్వంలోని జీవుల వెనుక వర్తించే దివ్యసత్యంగా దర్శిస్తాడు. అప్పుడతనికి ఆత్మా, వైయక్తిక జీవీ, విశ్వమూ కేవలుడైన నిర్గుణ పరబ్రహ్మ యొక్క వివిధ ముఖాలనే భావం మన స్సులో ఏర్పడుతుంది.

అపుడతని మీద విశ్వం యొక్క, అహంకారం యొక్క తొలి అజ్ఞానం యొక్క దృఢమైన పట్టు వాడటం ప్రారంభమవు తుంది. ప్రవర్ధమానమయ్యే ఆత్మజ్ఞానపు మూసలో తన అస్తిత్వా నికి రూపం కల్పించా లనుకుంటాడు. అప్పుడతని మొత్తం దృక్ప థమూ జీవితాన్ని నడిపించే ధ్యేయమూ ఆలోచనా విధానమూ, క్రియాశీలతా క్రమక్రమంగా రూపాంతరం చెందుతాయి. తనను గురించి తనకున్న యథార్థ అజ్ఞానమూ, అతని స్వభావమూ, అతని అస్తిత్వంలోని ఆదర్శమూ అన్ని క్రమక్రమంగా శమిస్తాయి. మిథ్యాపూరితమైన, బాధామయమైన సంకుచిత పాక్షిక ప్రపంచం నుండి, పరిపూర్ణ అస్తిత్వాన్ని పూర్తిగా అనుభవించి ఆనందించే పూర్ణత్వంలోకి అతడు అడుగు పెడుతున్నాడు.

భావానువాదం ధారా రాధాకృష్ణమూర్తి

జడపదార్థము మనకు అచేతనముగా తోస్తుంది. కాని అందులో కూడ సమస్తమైన సృష్టిని అధివ సించియున్న మహాచైతన్యమున్నది.

శ్రీఅరవిందులు

దైవేచ్ఛ ఉల్లేఖించబడే రిక్త పత్రం

ఓ సర్వవ్యాపక సత్యచైతన్యమా! అనంతాత్మ తత్త్వ సాకార స్వరూపమా!

విమలాంతరంగమా! విశ్వాధారమా!
నే తపస్వినై, నిర్మలాంతరంగుడనై, నిశ్చల సంకల్పుడనై
ఓ రాయని విశుద్ధ పత్రంలా నీ ముందు మోకరిల్లుతాను
ఆ ఖాళీ పుటపై నీ సంకల్పాన్ని నిరాటంకంగా సహజంగా
స్వచ్ఛంగా నిర్దేశించటానికి వీలుగా
నా అంతరంగంలో తాదాత్మ్యమంది నీవే నేనై నేను నడవటానికి అనువుగా

స్వామీ! పరస్పర సంబంధ శీలమైన ఈ విశ్వంలో నీ పరిపూర్ణాభివ్యక్తీకరణకు సానుకూలపడేందుకు ఏకైక మార్గమదే గాన, ఈ శాశ్వత పునర్నిర్మాణ కార్యక్రమ నిర్వహణ కాటంకంగా పరిణమించకుండా నిలుపుదల చేసేందుకు వీలుగా గతానుభవాల స్మృతిని కొంతకాలం భావనా వలయం నుండి తీవ్రంగా తొలగించివేయాలి. తప్పదు. తలపులలో ఈషణ్మాత్రమైనా, గతం — దాని అనుభవానుభూతుల స్మృతి కదలాడకూడదు, దాని గాలి ఇసుమంతైనా స్పృశించగూడదు.

అమూల్యానుభవానుభూతులను కోల్పోతామన్న భావనతో విస్తృతమైన, ఉన్నతమైన చైతన్యం నిమ్నస్థితికి దిగజారుతుందన్న భయాందోళనలతో తరచుగా గతానుభూతుల గాఢ పరిష్వంగానికి మొగ్గు చూపుతుంటాడు మానవుడు. ఇది సర్వసాధారణం.

అయినా, నీ వెవరని అతనికి భయం — ఏమని భయం — ఎందుకు భయం? నీవతని అంతర్యామివి కదా! అంతఃసాక్షివి కదా! అది ఏమైనా సరే, కడకు అతని పరిమిత తర్కంలో, వివేక వివేచనా భావలహరిలో దురవగాహమైనదైనా సరే — నీ మార్గం — నీవు చూపిన మార్గం — అతడెందుకు నీవతనికి

నిర్దేశించిన మార్గంలో ఆనంద పరిపూర్ణాత్మతో, సచ్చిదానంద పూర్ణ హృదయుడై, అపారాంతరంగుడై అడుగు ముందుకు వేయడు? వేయ లేడా? — ఏమిటి భయం — ఎందుకు భయం? నీ అభయం కాన లేడా? అంతర్వాణిని వినలేడా? గతం భయం విడిచి అను భవ స్మృతిని మరచి అంతఃకరణ శుద్ధితో నీవాలంబనగా — ఆదర్శంగా నీ జాడలో నీ అడుగులో అడుగు వేసి కదలలేడా? కనిపించే అసత్యాన్ని విడలేడా?

ఓ పరమాత్మా! అవసరమని నీవు భావిస్తే, పాత ఆలో చనా ధోరణులను ఖండించు; గతానుభూతులను రద్దుపరచు; బుద్ధి సంయోగాన్ని కరుగజేయి. తద్వారా నీ సంకల్ప సాధన మరి మరింతగా సఫలమగుట భువిపై నీ భక్త పరాధీన పరిపూర్ణముగ ఆవిష్కృతమగుట సుకరమగును.

అనుసరణ: అరవిందార్పన

నన్ను నానుండి విముక్తిని గావించుము

విశ్వేశ్వరా! విమల తేజోంతరంగమా! విశ్వస్వరూపమా!
పరిపూర్ణంగా ప్రవిమలంగా పటిష్ఠంగా ధైర్యతేజో పరాక్రమ విల సితుడను ప్రశాంత గంభీరచిత్తుడనునై, మొక్కవోని దీక్షతో పురో గమిస్తూ, అవిచ్ఛిన్న దైవానుగ్రహానుభూతినందిన అసలు సిస లైన బలశాలిగా దృఢ చిత్తముగల వ్యక్తిగా నే నెప్పుడు రూపొం దుతాను? *నేను — నాది అన్న బలవత్తర భవ బంధం నుండి విముక్తుడనై 'నా' అన్న వ్యక్తిత్వ స్మృతిని, నాదన్న స్వార్థ చింతనను పరిపూర్ణంగా కోల్పోయి, నేను కేవలం ఆత్మశక్తిచే దాని కొఱకై దివ్యచైతన్య ప్రేరణతో రూపొందిపబడిన ఉపకర ణమును మాత్రమేనన్న భావన నాలో ఎప్పుడు అభివ్యక్త మవుతుంది?* ఎప్పుడు నా సమగ్ర సమైక్య చైతన్యహిత స్థితి ఇంకెంత మాత్రమూ ఎటువంటి జడత్వంతోనూ కలిసి ఉండక పోవటం సంభావ్య మవుతుంది? ఉచితానుచితజ్ఞత సజావుగా

నాలో స్థిరమై హృదయ పూర్వకమైన నా భక్తిభావనలో దేవునిపై నాకుగల అపారమైన ప్రేమ ఇంకెన్నటికీ ఎట్టి బలహీనతలతోను సంగమించని స్థితి పరిఢవిల్లుతుంది?

స్వామీ! నాలోని ఆలోచనలన్నీ పూర్ణంగా నిర్వీర్య నిస్తేజము లవుతున్న వైనం నాకు చూచాయగా ద్యోతక మవు తున్నందున నేనిప్పుడు ఈ పరిప్రశ్నలతో నీ ముందు నిలిచాను — (సావధానంగా సమాధానాలు వినటానికి) నేను నా చైతన్య పూర్ణ మనోబుద్ధుల కొఱకు గాలించాను. అవి నా కంటబడ లేదు. నా వ్యక్తిత్వం కొరకు ఎఱవేసాను. సానుకూలపడ లేదు. నా ప్రయత్నం ఫలించలేదు. సరే మనో బుద్ధి వ్యక్తిత్వముల జాడ గాంచలేకపోయినా నిరాశ జెందక నా స్వయం సంకల్పం కోసం వెదికాను. ఆ యత్నమూ ఫలించలేదు. ఆపై నీకోసం వెదికాను. నీవు గంభీరమౌనముద్రలో ఉన్నావు.... నిశ్శబ్దం.... అంతటా నిశ్శ బ్దమే.... నిరంతర నిశ్శబ్దమే.... నిశ్చల శబ్దరాహిత్యమే.... నిర్మల మౌనరాగమే....

ఇప్పుడు నీ గళం కదిలినట్లున్నది, నీ పెదవి విప్పారి నట్లున్నది.... నా వీనుల్లో నీ మాట కదలికల సవ్వడి నర్తిస్తున్న ట్లున్నది... నీ కంఠస్వరం వినిపిస్తున్నదనిపిస్తున్నది. “నీకు సమ గ్రంగా సహజ మరణభావన ఎప్పుడూ అనుభవైక వేద్యమయి నట్లు లేదు. నిర్వాణ నిర్యాణ సమస్థితి భావన నీలో పరిఢవిల్లిన వైనం పొడసూపదు. సదా నీలోని ఏదో ఓ అంశం సువేద్యం గావించుకోవాలని రుజువు పరచుకోవాలని, అవగతం చేసుకో వాలని సవ్యంగా అర్థం చేసుకోవాలని తహతహలాడుతున్నది. పరిపూర్ణంగా నిన్ను నీవు సమర్పించుకొనుము. అంతర్థానమ వటం అధ్యయనం జేయుము. నిన్ను నన్నుండి వేరుపరచే అంతిమ అవరోధాన్ని భగ్నపరచుము. నీ శరణాగతి ధర్మాన్ని నిస్సంకో చంగా ఎట్టి భేషజాలు అడ్డుతగులకుండా నిర్నిబంధంగా, పూర్తిగా నిర్వర్తించుము”. హాతవిధీ! ఓదైవమా చాలాకాలంగా నేనీ నిశ్చల స్థితిని నిత్య సత్యాత్మకాచరణ శీలతను కోరుకొంటున్నాను, దానికై పరితపిస్తున్నాను. కాని పొందలేక పోతున్నాను. దయా

మయా! కరుణాంతరంగా! నీవిప్పుడు దానిని పొందే శక్తిని నా కనుగ్రహించనున్నావా? శరణు శరణు ప్రభో! శరణు!

ఓ శాశ్వతానంద ప్రదాయకా! నా మధుర నాయకా! నాలో దుఃఖాన్నీ తీవ్రతాపాన్నీ ముంచెత్తించే నిరోధక శక్తిని సమూలంగా నిర్మూలించు... నన్ను నా నుండి విముక్తిని గావించు! నేను కాని నేనును, నేననుకొనే భావనను తొలగించు.

అనుసరణ: 'అరవిందార్చన'

నిన్ను నీవు లయం చేసుకో

'నేను' అనే భావన పోయి "అహం" కి ప్రత్యామ్నాయంగా మరి ఇక అక్కడ ఏమీ లేకుంటే మిగిలేదేమిటో తెలుసా? అసలు నిమ్నోన్నతాలు లేని సువిశాల సమతలమే! అదో రకమైన మాట లకు అందని అచంచలమైన చైతన్య స్పృహ. *"నీవు సాధించాల నుకున్నది సాధిస్తావు" (ఇక్కడ మాటలు చాలవు) నిజానికి ఈ శారీరక స్పృహయే ఉండదు. శరీరం కేవలం ఉపకరణంగా మాత్రమే మిగిలి ఉంటుంది. ఆ "ఒక్కటే" (చిత్‌శక్తి) అక్కడ ఉండేది. ఇది అంతా ఆ చిత్‌శక్తి ప్రభావమే. ఆ విశాల చైత న్యము నీకు అనుభూతమౌతుంది.* ఒక విశ్వ విశాల వ్యాప్తమైన శక్తి యొక్క స్పందనకు సంబంధించిన దర్శనమది. ఖచ్చితమైన ఒక మహత్తర అతీతశక్తి మరీ మరీ చేసే ఒత్తిడికి ప్రకంపనలకు ఈ ప్రపంచం మెలికలు తిరిగి పోతుంది. ఆ దివ్యశక్తికి ఈ లోకం ఒదిగి ఉంటుంది. లోబడుతుంది. ఆ శక్తి ఆవహించుకుం టుంది. విశ్వవ్యాప్తమౌతుంది.

మరి ఇదే పరిష్కారం; మరొకటి లేదు. ఇక మిగిలేవల్లా ఆకాంక్షలు, తలపులు, ఎదురుచూపులే! ఇదంతా ఇంత వరకు అతిమానవునికి సంబంధించినది మాత్రమే; అతిమానసము కాదు. సాధారణంగా ఉన్నత మానవులు మానవాళి నంతటిని పైకి లేవనెత్తటానికి ప్రయత్నిస్తారు. కాని అది పనికిరాదు.

ఇక్కడ ఒక విషయం సుస్పష్టం. మానవాళి అంతా పైకి ఎగబ్రాకాలని కోరుకుంటారు గాని పాత రూపాలను వదులు కోకుండా అంటిపెట్టుకొని ఉంటారు. సమర్పించుకోరు. పొందా లనే కోరికే! మరి అలా వీలుపడదుగా! తమను తాము లయిం చుకోవాలి. *అహాన్ని వదల్చుకోవాలి. అపుడు మాత్రమే ఆ తత్త్వము — అనంతశక్తి — ఆవిష్కరింపబడి తన భద్రపీఠాన్ని అలంకరించగలుగుతుంది.*

అసలు రహస్యం అంతా అందులోనే ఉంది.

ఉదాహరణకు — ఇక్కడ ఉన్న మానవాళి బలవంతాన దొరకపుచ్చుకొని పైకి ఎగబ్రాకా లనుకుంటుంది; ఇది చాలా తమాషాగా ఉంటుంది. కాని అసలు విషయం అది కానే కాదు. సాధ్యాసాధ్యాలను బేరీజు వేసుకొని మానవజాతి గ్రహించాల్సిం దల్లా ఒక్కటే! తానుగా "నా" అనే అస్తిత్వమే లేకుండా విన మ్రంగా ఆత్మ సమర్పణం కావించుగో గల్గటమే!

నిజానికి తనకు తాను ఎటుల లయించుకోవలనో నేర్చు కోవటమనేది బహు కష్టతరమైనది.

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

మానవ ప్రయత్నం – నూతన శక్తి

ప్రశ్న: శ్రీమాతా! ఈ నూతన శక్తి స్వతంత్రంగా పనిచేస్తుందా? లేక వ్యక్తుల ద్వారా పనిచేస్తుందా?

ఈ రెండికీ భేదము లేదు. ఈ రెండూ పరస్పర విరుద్ధ ములు కావు. నూతన శక్తి వ్యక్తుల ద్వారా పనిచేస్తుంది. వ్యక్తు లను ప్రేరేపించి పనిచేయిస్తుంది. వ్యక్తులను ఉపయోగించు కుంటుంది. వాళ్ళు ఇదంతా తమ గొప్పతనమే అని అనుకుంటే అది చాలా పొరపాటే అవుతుంది. దేవుడు పనిచేస్తున్నాడు గదా, ఇక నేనెందుకు చెయ్యాలి అని అనుకోటం ఇంకా ప్రమాదం. దివ్యశక్తి మానవ ప్రయత్నాన్ని కోరుతుంది. మానవ ప్రయ

త్నము దివ్యశక్తి సాధనములలో అత్యంత కీలకమైనది. దివ్యశక్తి ప్రేరణ వలననే మానవ యత్నము సాధ్యమౌతుంది.

మానవ అహంకారము దివ్యశక్తిని మొదట ఒప్పుకోనదు. "మానవా నీలోనున్నది, నీవు కావు" (దివ్యశక్తి) అంటే — అహంకారం దెబ్బతిని, "నా పనికి, నా శక్తికి గుర్తింపు లేకపోతే నేనెందుకు ప్రయత్నించాలి? ఎవరి కోసం ప్రయత్నించాలి" అని అహంకారంతో విర్రవీగిపోతాడు. అది సహజమే. కాని నిజంగా అలా జరగదు.

నువ్వు చెయ్యాల్సిన పని ఇది. నీ యావచ్ఛక్తితోటి దివ్యశక్తితో సంపూర్ణంగా సహకరించాలి. నీ ప్రయత్నాన్ని కొనసాగించాలి. "నాకంటె వెయ్యి రెట్లు అధికమైన శక్తి నా వెనకాల ఉండంగా నాకేల సందేహం? నేనైతే తప్పులు చేస్తానేమో గాని ఆ శక్తి అటుల గాదు. నాకు ప్రోద్బలమునిచ్చి నన్ను తన ఉపకరణముగా ఉపయోగించుకొంటుంది." అని అనిపించటం కేవలం ఊహ కాదు. నీకు నిజంగానే అట్లా అనిపిస్తుంది. "నాకు ఇక తప్పులు రానే రావు. నేను ఏది చేసినా చక్కని ఫలితములు కలుగుతాయి. నా వంతు ఇప్పుడు పనిచేయునది ఈ అల్పిష్టి మనస్సు కాదు. అత్యంత మహత్తరమైన శక్తి నా వెనక వుండి నా చేత పని చేయిస్తోంది" అని ఆనందంలో ఉరకలు వేయడమే.

అనువాదం: రంగనాథ ఆత్రేయ

మన సాధన ప్రయోజనం ఏమిటి?

ప్రశ్న: మధుమయీ! శ్రీఅరవిందులు, "విముక్తికీ పరిపూర్ణతకూ, సాధన అవసరమే కాని, అది వ్యక్తి ప్రయోజనం కొరకు కాదు, దైవకార్య సాధన కొరకు మాత్రమే." అన్నారు — కాని మనం సాధన చేయునది మన కోసం కాదా?

కానే కాదు. శ్రీఅరవిందులు ఇలా ప్రవచించడం, దైవ నిర్ణయాన్ని మానవుడే సాధించాలని, నొక్కి వక్కాణించడానికే

— మన సాధనా లక్ష్యం సంపూర్ణతయే కాని, వ్యక్తి ప్రయోజ నమునకు ఎంతమాత్రము కాదు. దైవాన్ని ఆవిర్భవింప చేయడానికి, దైవకార్యమును నిర్వర్తించుటకు.

ప్రశ్న: *మనం దైవకార్యం ఎందుకు చేయాలి?*

అది దైవనిర్ణయం కనుక. మనది అంటూ ఒక నిర్ణయం లేదు. వ్యక్తిప్రయోజనం కోసం చేసే నిర్ణయం ఎప్పుడూ గురికి బారెడు దూరంలో ఉంటుంది. కనుక *"దైవము, దైవనిర్ణయము, దైవత్వ ఆవిర్భావము దైవవాక్కు", వాటి మీదనే మన దృష్టి. అవే మన — లక్ష్యం, గమ్యం — కాని స్వప్రయోజనం కాదు.*

స్వప్రయోజనం కోరి, యోగసాధన చేసే వారు, "రెండింటికీ చెడిన రేవన్నలు", "స్వామి కార్యం లేదు — స్వకార్యం లేదు. ఇంకా చెప్పాలంటే, ఆధ్యాత్మిక సాధకులలో, అందులో యోగాభ్యాసం చేసే వారిలో చాలామంది స్వప్రయోజనం కోరిన వారే! ఆర్తులు, అర్థార్తులు, జిజ్ఞాసులు, జ్ఞానులై ఇతరులకు బోధించాలనే ఆసక్తిగల వారు — ఇవి లక్ష్యాలు కారాదు. ఈ లక్ష్యాలను సాధించాలనే వారు కోకొల్లలు. కాని తమను తాము, భగవంతునికి సంపూర్ణంగా నిస్వార్థంగా, దైవాన్నే నమ్మి అర్పణ చేసుకొని యోగభ్యాసం చేసేవారు అరుదు.

అయినా ఈ అర్పణయే సత్యము — నిత్యము. పవిత్రము — పరిశుద్ధము. ఈ యోగమే నేరుగా లక్ష్యమును సిద్ధింప చేస్తుంది.

నీ ఉనికి, నీ లక్ష్యం భగవదర్పణ కొరకే — భగవన్నిర్ణయానికి కట్టుబడి ఉండటం, భగవంతుని నుంచి తాను వేరుకాదనే నమ్మకం సరియైన దృష్టి. ఇదే నీ జీవితాన్ని సరియైన త్రోవలో ముందుకు నడిపిస్తుంది. నీకు అన్ని కోణముల నుండి సంపూర్ణమైన రక్షణ ఉంటుంది. ముఖ్యంగా, "నీ నుండి నీకు" అంటే — నీ స్వార్థం నుండి, అహంకారం నుండి — రక్షణ కల్పిస్తుంది.

అనువాదం: రంగనాథ ఆత్రేయ

దైవసంకల్పము – మానవుని స్వలాభోపేక్ష

మానవుడు దైవానికి ప్రపంచానికి మధ్య వారధి. దేవుడు తన కార్యనిర్వహణమునకు తగిన ఉపకరణమును ఎంచుకొని తన శక్తిని అతనిలోనికి ప్రసరింప జేయును. దాని లౌకిక పరిణామములు ఆ మానవుని సామర్థ్యము మీద, కర్మపరాయణత్వము మీద ఆధారపడి ఉండును. స్వలాభోపేక్ష లేనివాడే, 'నేను' ను పూర్తిగా జయించిన వాడే దేవునికి చక్కటి ఉపకరణము కాగలడు. అట్టి మానవుని ద్వారా దైవము తన సంకల్పమును చక్కగా నెరవేర్పగలడు. ఓ మానవుడా ఇదే నీకు పిలుపు!

— సంపాదకుడు

అనంతశక్తి సంపన్నుడైన ఓ జగన్నాథా!
జగతిని అజ్ఞానాంధకారపు బారి నుండి తప్పించి నిత్య సత్య
సాక్షాత్కార భాగ్యం కలిగించే జ్ఞాన సర్వస్వమా!
హే జగద్గురూ! నీవే ఏకైక సత్యమువు, విశుద్ధ పరమాత్మవు.
కనుక ఓ స్వామీ! నా హృదయ మందిరం లోనికి, నా భావనా
శిఖరం పైకి,
నా ఆలోచనా లహరుల లోనికి, లేశమాత్రమైనా ఎటువంటి
తప్పిదములుగాని, పొరపాట్లు గాని,
అర్థరహిత వ్యాపకములుగాని, ప్రమాద సంభరితములు
ప్రాణాంతకములునైన అజ్ఞాన విన్యాసాలుగాని,
అనతిక్రమణీయ సంఘటనలు గాని కనులు గప్పి
ప్రవేశించకుండునట్లు దయజూపుము.
నీ అనుగ్రహముచే నేను దోషరహితునిగ, ప్రవిమలునిగ నుండు
నటుల జూడుము.

ఆచరణలో నీ సంకల్ప శక్తులకు, మానవ వ్యక్తిత్వం ఓ అనివార్యమైన మఱియు త్రోసిరాజనలేని మధ్యవర్తి.

ఆ వ్యక్తిత్వం ఎంత శక్తిమంతంగా, దృఢంగా నిశ్చయంగా, నిర్భయంగా, సంకీర్ణంగా, సంశ్లిష్టంగా, ఎంత స్ఫుటంగా

మఱియు చైతన్య సంభరితంగా వర్ధిల్లితే, అంత శక్తివంతంగా, ప్రయోజనకరంగా ఉపయుక్తంగా ఆ ఉపకరణం ఉపకరిస్తుంది. ఎనలేని సేవా సహాయ సహకారాల నందిస్తుంది. అయితే వ్యక్తిత్వం యొక్క సహజ నైజం వలనను, దాని ప్రత్యేక లక్షణాల కారణం గాను, అది తన విలక్షణమైన ప్రత్యేక అస్తిత్వమనే ప్రాణాంతక భ్రాంతి వలయంలో సులువుగా బందీ అవుతుంటుంది. తద్వారా క్రమక్రమంగా నీకు, నీ ఇచ్ఛాశక్తి నర్తనశాలకు మధ్య ఓ అడ్డు తెరగా పరిణమిస్తుంది. 'నేను — నాది' అన్న గాఢ వ్యక్తిత్వ భావన తెచ్చేతంటాలంతా, నెరపే దుష్టభావమంతా, చేకూర్చే చేటంతా, సృష్ట్యాది అభివ్యక్తీకరణలో కాదు. కృతజ్ఞతా భావ సమ ర్పణ లోనే, ఫలితాల నంకితం చేయటంలోనే, తిరిగి పొందిన సర్వస్వాన్ని సమర్పించటంలోనే కీలక సమస్య ఇమిడి ఉంది.

ఇంకా స్పష్టంగా చెప్పాలంటే, నమ్మకమైన భృత్యునిగా అంకితభావం గల సేవకునిగా, అపారప్రేమ జూపే పరాభక్తునిగా నీ అనుగ్రహం వల్ల సమకూరిన శక్తులను నీకు పరిపూర్ణంగా చెల్లించక, ఆలోచనా రీతిని ఈ క్రింది విధముగా మార్చుకో వటం. "ఇదంతా సాధించినది నేను. ఇది నా కృషి ఫలితం — కృతజ్ఞతలు మరెవరికో ఎందుకు సమర్పించాలి. అవి నాకే చెందాలి." ఇలా ఆలోచించి పొందిన దాని కృతజ్ఞతాపూర్వ కంగా పూర్తిగా సర్వేశ్వరునికి సమర్పించకుండా ఆ శక్తులలో కొంత భాగాన్ని తన కొఱకు వినియోగించుకోవటం ఉపద్రవ కరమైన భ్రమ, యథార్థంకాని జ్ఞానం, అంధకారపూర్ణ అసత్యం. దొంగా దొరికి పోయావులే. ఇక నీ ఆట కట్టు. ఆచరణ సాఫ ల్యతా ఫలాన్ని, దాని ఫలితాలనన్నిటినీ ద్రోహచింతనతో తారు మారు చేసే, క్రమ క్రమంగా హరింప జేసే హానికరమైన చీడ పురుగది. కుటిల ఆలోచనా స్రవంతి అది. నీచ నికృష్ట మృగ భావన యది.

ఓ భూతేశా! ప్రియాతి ప్రియమైన నా హృదయేశ్వరా! మధుర హృదయా! మనోజ్ఞ స్వరూపా! సదా నన్ను వెన్నంటి నిలువుము. ఏకైక సత్యమైన నా ప్రభూ! నా నుండి 'నేను —

నాది' అన్న భావనను సమూలంగా రూపుమాపు. విశ్వేశ్వరా! విశ్వాధారా! ఈ సృష్టింపబడిన సృష్టి సజీవంగా మనుగడ సాగించినంత కాలం, నీ ఆవిర్భావానికి, అవతరణకు, ఈ జగతిలోన స్వయం వ్యక్తీకరణకు, నీ అభివ్యక్తీకరణకు ఈ 'నేను — నాది' తప్పనిసరి యని నా కిప్పుడు అవగతమయినది. ఈ అహంభావావశ్యకత నీ సృష్టికార్యానికి ఈ జగద్విలాస ఆవిష్కారణకి ఎంత అనివార్యమయినదో గాఢమయినదో తెలిసివచ్చినది, తేట తెల్లంగా.

'నేను — నాది' అన్న దానిని పూర్తిగా అదృశ్యంగావించినా, విడదీయలేని రీతిలో కరగ జేసినా, లేదా తగ్గించినా, బలహీనపరచినా, అది నీ స్వయం వ్యక్తీకరణకు, అవతారావిష్కరణకు పరిమితులు కల్పించినట్లవుతుంది, హద్దులు రూపొందించడమే అవుతుంది. వేరోవిధంగా చెప్పాలంటే ఆ ప్రక్రియను పూర్తిగా లేదా పాక్షికంగా నీకు లేకుండా చేయటమే అవుతుంది. అయితే అత్యావశ్యకంగా, అత్యంత తీవ్రంగా, మౌళికంగా, నిర్ద్వంద్వంగా, నిక్కచ్చిగా, సుస్పష్టంగా నిర్నిబద్ధంగా, అత్యంత భ్రాంతిమయమైన ఈ 'నేను — నాది' యన్న వింగడింపు భావనను, ఉద్వేగాన్ని, గాఢానుభూతిని అణచివేయాలి. ఇది ముఖ్యమైనది. అత్యంత మౌళికమైనది. ఎట్టి ఉదాసీనతా చూపరానిది. ఏ సందర్భంలోనైనా, ఏ క్షణాన నయినా, ఎట్టి పరిస్థితుల లోనైనా, నీకు భిన్నంగా, నీకు బాహ్యంగా 'నేను — నాది' అన్నది అసత్యమని, వేరుగా అది మనజాలదని, దానికెట్టి అస్తిత్వం లేదని, స్వయం ప్రతిపత్తి, శాశ్వతత్వం లేవని మేము మరువకూడదు. ఆ యథార్థ భావన — నీవు లేని 'నేను — నాది' లేనే లేదని, అది ఉత్తుత్తి భ్రమయని — నీవే నీవే నీ ఒక్కడవే సర్వమని, ఈ విశ్వసాకల్యమని, అంచేత సర్వసమర్పణ నీకేనని, మా తలపులనుండి తరలి పోకూడదు — హే భగవాన్! నిత్య సత్య స్మృతి మాలో నిత్యమవ్వాలి.

ఓ నా దైవమా! నా మధురహృదయేశ్వరా! ప్రాణనాథా! ఈ భ్రాంతిని నా హృదయం నుండి పారద్రోలుము. అలా చేయటం వలన ఈ నీ పరిచారకుడు, నీ అభిమాన భృత్యుడు, నీ

కత్యంత ప్రియాతి ప్రియుడైన లెంక, నిశ్శంకగా, నిశ్చయంగా, నిర్భయంగా, వినిర్మలుడై విశ్వాసపాత్రునిగా ఎదగ గలుగుతాడు. అలా రూపొంది విశ్వాసనీయంగా, వినమ్రంగా, సర్వసమర్పణా భావ పరిపూర్ణుడై సంపూర్ణంగా సర్వస్వమూ నీదికాన నీదైన సర్వస్వాన్ని నీకు పునరంకితం గావిస్తాడు, 'నేను — నాది' యన్న స్పృహ లేశమైనా మిగుల్చుకొనక. నిగూఢ నిశ్శబ్ద స్థితిని సంతరించుకొని, ఆ గంభీర మౌనముద్రలో పరికించి, పరిశీలించి ఈ మహత్తర అజ్ఞానాంధకార గాఢతను అవగతం గావించుకొని, ఆ తిమిరాన్ని ఛేదించి అజ్ఞాన వలయం నుండి శాశ్వతంగా నేను విముక్తినందేలా నా కార్యాచరణను తీర్చిదిద్దు. నా హృదయం నుండి అంధకారాన్ని పారద్రోలు. ఆ అంధకార శూన్య హృద యంలో ఎదురులేని నా హృదయాధి నాథునిగా నీ కాంతి మహోజ్జ్వలంగా వెల్లివిరియనిమ్ము.

అనుసరణ: అరవిందార్చన

సంపూర్ణ సమగ్ర సమర్పణ

చైతన్యసాకల్యం నీవు, సర్వవ్యాపకుడవు నీవు
తేజో విస్తృతి సర్వస్వం నీవు, సకలశక్తి సముచయము నీవు
సర్వ వస్తు సముచయాంతరాళాలలోని ప్రశాంతివి నీవు,
ప్రవిమల విశ్రాంతివి నీవు
విశుద్ధత్వాన్నీ విమలౌన్నత్యాన్నీ సంతరింప జేసే
దివ్యప్రేమవు నీవు, ప్రేమ సర్వస్వమౌ పరమాత్మవు నీవు.
అంధకారాన్ని జయించగల అనంత జ్ఞానానివి నీవు
అలోకంబౌ పెంజీకటి కవ్వల నేకాకృతి వెలుంగు వెలుగువు నీవు.

హే భగవన్! నీ నిగూఢత్వాన్ని సజావుగా, సమగ్రంగా, సాకల్యంగా, సువేద్యం గావించుకోవటానికి ఎవ్వరైనా సరే, అపార ధర్మాంభోధి అంతరాళాల నుండి బయలు వెడలిన వారై ఉండాలి. తనకు తాను బంధవిముక్తుడై విశుద్ధునిగా రూపాంతరీకరించు

కోటానికి సాధన ప్రారంభించి ఉండాలి. విముక్తాకాంక్షతో సన్నద్ధుడై తనను తానెరిగి తనను తాను పరిపూర్ణంగా ప్రపత్తి గావించుకోటానికి తాను అసందిగ్ధంగా ఎదగాలి. ప్రస్ఫుటంగా తనను తాను ద్వంద్వాతీతం గావించుకోవాలి. విశుద్ధ మనస్కుడను కావలన్న ప్రగాఢ వాంఛ అకుంఠిత దీక్షలో అంతర్లీనమవ్వాలి. ఎవడైతే తనపై తాను సంపూర్ణాధికారము, స్వేచ్ఛ, నియంత్రణ కలిగి, తనకు తాను ఏకైక యజమానియై ఉన్నాడో అతడే అలా చేయగలడు. వ్యక్తిత్వం రూపొందుకొన్న తరువాత ఆ వ్యక్తి విశిష్ట లక్షణానుసారంగా, ఈ విశుద్ధ రూపాంతరీకరణ సాధనకు పరిసరాల నుండి నిరాకార నిర్గుణ నిరంజన సత్య తత్త్వ స్థితి ఆవిర్భవించటానికి ఎంతటి యత్నం, దీక్ష, కృషి, పోరాటం, పెనుగులాట అవసరమో ప్రస్ఫుటమవుతుంది. దానికి తోడుగా తనను తాను పరిపూర్ణ ప్రపత్తి గావించుకోటానికి నిత్య సత్య తత్త్వంతో విలీనమై అదే తానుగా అడుగిడటానికి ఇంకా ఎంతటి యత్నం, ఎంతటి పోరాటం అవసరమో అవగతమవుతుంది. స్వస్వరూప సాక్షాత్కార సిద్ధి సత్య తత్త్వావగాహనా పటిమపై, తద్వారా ఆవిష్కృతమైన విశిష్ట విశుద్ధ భావాచరణ స్థితిపై ఆధారపడి సఫలత నందుతుంది. నిశ్చల స్థితి, సర్వ సమర్పణా భావనా సిద్ధి.

చాలా తక్కువ సంఖ్యలో జీవులు స్వచ్ఛందంగా సంతోషంగా శ్రమతో కూడిన ఈ ప్రయత్న సాధనకు సన్నద్ధులవుతారు. ఎందుకంటే తద్వారా మరో విధమైన పరిష్కారం మృగ్యమని అవగతమవుతుంది. అలా నిత్యసత్యం ద్యోతకమైన తరువాత, ఊహాతీతమైన పశుప్రాయ సంఘటన లెదుర్కొంటున్న జీవితం మానవులను ఉద్దేశ రహితంగానే ప్రపత్తి మార్గం చేపట్టేలా చేస్తుంది. అంచెలంచెలుగా, క్రమరీతిలో కొలది కొలదిగా నీ కార్యక్రమం సకలావరోధాల కతీతంగా పురోగమించి పరిపూర్ణమవుతుంది.

ఓ పరమాత్మా! నిన్ను వేడుకొంటున్నాను. నా మొరనాలకించు. ఈ వ్యక్తిత్వంలోని సకల విభాగాలని విషయాలని,

కదలికలని పరిపూర్తిగా, సాధికారికంగా సువేద్యం గావించుకొనే పూర్ణచైతన్యాన్ని హస్తగతం గావించుకొనేలా నన్నాశీర్వదించు. అనుగ్రహించు, ఆ విధంగా నన్ననుగ్రహిస్తే నానుండి నేను విముక్తుడనవుతాను. నేననుకొంటున్న ఈ నేను నేను కానని తెలుసుకొంటాను. నీవే నేనని ఎఱుక గలిగి ఉంటాను. అప్పుడు నీవు మాత్రమే ఉనికి గలిగి చరాచర సుఖాభిలాషివై, ఈ అనంత చరాచర జీవుల మాధ్యం ద్వారా నీ సృజనను కొనసాగించ వచ్చు, నీ సంకల్పాన్ని సిద్ధింప జేసుకోవచ్చు.

ఓ అనంత శక్తి స్వరూపమా! అఖిలాధారా! మమ్మీ సమస్త అజ్ఞానం నుండి విముక్తులను గావించుము. మా నుండి మమ్ము విముక్తులను గావించుము — తద్వారా నీ విఖ్యాత విరాట్ స్వరూపావిష్కార విభవ ద్వారాలను మేము విస్తృతంగా తెరచి ఉంచటానికి వీలవుతుంది.

అనుసరణ: అరవిందార్చన

బహు పరాక్!

ప్రశ్న: *శ్రీమాతా, కష్టపడి పనిచేస్తున్నప్పుడు మన లోపల నుంచి, "ఆహా! శభాష్ నేనంత గొప్పవాణ్ణో" అని వినిపిస్తుంది. అంతే, ఇక ఆ పని అయినట్లే! ఈ ప్రమాదాన్ని తప్పించటమెలా?*

నువ్వు పనిచేస్తున్నప్పుడు, "ఆహా, నేనెంత బాగా పని చేస్తున్నానో చూడు," అనే పొగరు ఉండకూడదు. నిన్ను నీవు ఎప్పుడైతే ఈ విధంగా ఆత్మస్తుతి గావించుకుంటావో అప్పుడు నీవు పతనమైపోతావు! నీ శక్తి ఉడిగిపోతుంది. ఇది మనుషుల అలవాటు. పని చేస్తున్నప్పుడు, పని చేయనప్పుడు తమను తాము గమనించుకుంటూనే వుంటారు. ఇటువంటి అలవాటు వలన పని దెబ్బతింటుంది. సహజంగా నడవక, దాని ప్రమాణం తగ్గిపోతుంది. నడక కుంటుపడుతుంది. ఇటువంటి ప్రమాదం నుంచి నువ్వు తప్పించుకోవాలంటే, "ఆహా నేనెంత బాగా పనిచేస్తు

న్నానో" అనే మెప్పుగాని, అహంభావము గాని, విమర్శనా దృష్టి గాని పనికిరావు. నిన్ను నీవు వీపు మీద చరచుకోనూ వద్దు, నువ్వు వట్టి దద్దమ్మవని నిందించుకోనూ వద్దు. దూషణ భూషణ ములు రెండూ అనభిలాషనీయములే. *నీలో భక్తి తత్పరతలు ఎంత ఎక్కువగా వెలిగిపోతూ ఉండాలంటే నీవే ఆ భక్తివైపోవాలి. భక్తి (ఆకాంక్ష) మాత్రమే భాసించాలి గాని భక్తుడు కాదు.*

ఈ విధమైన స్థితి ఒక్క నిమిషం కలిగినా చాలు. అది కొన్ని ఏళ్ల తపోఫలితంతో సమానము. *పనిచేస్తున్నప్పుడు ఆ పని మాత్రమే భాసించాలి. కర్త లుప్తమై పోవాలి. అనగా ఈ అహంకారి ఎక్కడా కనపడ కూడదు.* ఇక మనిషి లేడు. ఆకాంక్షజ్వాల మాత్రమే హృదయ కుహరంలోంచి ధగధగాయ మానంగా వెలిగిపోతుంది. తిన్నగా ఆకాశంలోకి చాల ఎత్తు లేస్తుంది. అపుడిక నీ సాధన శరవేగంతో పరుగిడుతుంది. నీవు చాలా దూరం పోగలుగుతావు. అటుల కానిచో, "అయ్యో ఎంత కష్టపడుతున్నానో," అనే స్వాత్మభావము, "ఫరవాలేదులే, ఇంత కంటే ఎవరు ఏం చేయగలరు, అది చాలులే," అని సంజాయిషీ చెప్పుకోవటం, నిన్ను నీవు సమర్థించుకోవటం — ఇటువంటి భావాలు వచ్చి అంతా సర్వనాశనమై పోతుంది.

అనువాదం: రాయప్రోలు లక్ష్మీనరసింహ శాస్త్రి

స్వీయ విస్మృతి మార్గం

(తమను తాము మరిచిపోవుట)

ఎవ్వరైనా ఎప్పుడూ లేనంతగా పనుల్లో నిమగ్నం అయిపోయి తమను తాము మరవటానికి ప్రయత్నించవచ్చు.

ఏ పని చేసినా దైవార్పణంగా చేయాలి; మొత్తం పుణ్యం కోసం చేయాలి; సంపూర్ణంగా మొత్తం తమను తాము మరచి పోయేంత ఆత్మ సమర్పణ భావనతో చేయాలి. తాము చేస్తున్న పని మాత్రమే మనసులో భాసించాలి.

ఈ విషయం మీకిదివరకే చెప్పాననుకోండి — మీకు తెలుసు. ఏ పని కానివ్వండి, ఎంత చిన్న పనైనా కానివ్వండి — ఆడడం కావచ్చు; ఓ పుస్తకం రచించడం కావచ్చు; ఓ రంగుల బొమ్మ వెయ్యడం కావచ్చు; ఓ పాట పాడటం కావచ్చు; ఓ పరుగు పందెం కావచ్చు; ఏదవనివ్వండి. యిటువంటి పని ఏదైనా సరిగ్గా చేద్దామనుకుంటే, *మీరేపని చేద్దామనుకుంటున్నారో, అదే మీరై పోవాలి. అంటే ఆ పనిలో మునిగిపోవాలి; ఆ పనితో తాదాత్మ్యం చెందిపోవాలి; ఆ పనీ మీరూ ఒకటై పెనవేసుకోవాలి. ఆ పని వేరు, మీరు వేరు కాదు. 'మీరే ఆ పని'.*

చేస్తున్న ఆ పనిని చూస్తూ, పరిశీలిస్తూ, తాము 'వేరు' అనుకోవటం కాదు. ఆ వేర్పాటు భావంతో ఉండిపోయారనుకోండి. అంతే, తమరు తమ 'అహంకారానికి' దాసులై పోతున్నారన్న మాట — అన్న మాట కాదు; ఉన్న మాట. *అట్లా కాకుండా, మీరు, మీరు చేసే పనితో తాదాత్మ్యం చెంది విజయం సాధించేరనుకోండి; ఔను, అది అభివృద్ధే! అభ్యుదయమే! ప్రగతే!* ఎంత చిన్న పనుల విషయంలోనైనా సరే దీన్ని పాటించాలి.

ఉదాహరణకు — ఓ మరులు గొల్పే సంఘటన చూద్దాం.... మీరో ఒక సీసా నుండి మరో సీసాలోనికి నీరు మార్చి నింపాలనుకొంటున్నారనుకొండి. దానికి మీరు ఏకాగ్రత పాటిస్తారు. (మీరు అదో క్రమశిక్షణగా ప్రయత్నించవచ్చు ఓ గరిడీగా) బాగుంది; అయితే, మీరు నింపబోయే సీసాయే మీరైనప్పుడు, మీరేసీసాలోని నీరు మారుస్తున్నారో ఆ సీసాయే మీరైనప్పుడు, ఆ నింపుతున్న కదలికే మీరైనప్పుడు, మొత్తం ఆ క్రియంతా మీరే అయినప్పుడు, అంతా సవ్యంగా జరుగుతుంది, సక్రమంగా జరుగుతుంది. కాని, దురదృష్టవశాత్తూ, ఏదో క్షణంలో "ఆహా! యీ పని బాగానే జరుగుతోందే! నేను బాగానే నీరు పోస్తున్నాను సుమా!" అని ఎప్పుడు మీరు అనుకోవడం మొదలు పెట్టారో అప్పుడు, మరుక్షణం నీరు ఒలికిపోతుంది; చిందేస్తుంది. అంచేత, ఏ విషయానికైనా అంతే, ఏ పని చేస్తున్నా యిది మామూలే! సారాంశం ఏమిటంటే, మనం ఏ పని చేసినా, ఆ పనే

తామైపోతే, పని సరిగ్గా జరుగుతుంది. 'నేను చేస్తు న్నాను' అనే 'అహం' మధ్య వస్తే, పని 'గోవిందా! గోవిందా!' ఫటాఫట్, చిందైపోతుంది. ఏమంటారు? అందుకే, పని 'క్రమశిక్షణ' కు చక్కటి పనిముట్టు; సాధనం; మాధ్యమం కూడాను.

'ఎవరో యీ పని చేస్తున్నారు' అన్న భావంలో ఉండి పోతే, ఏ పనైనా సవ్యంగా సాగదు, జరగదు. ఇదిగాక, మీ ఆలో చనలు, మీ తలపులు పలాయనం చిత్తగిస్తే, చక్కర్లు కొట్టూంటే, మీలో, పగిలే వస్తువుల్తో పాటు పడుతున్నామనే భావన చోటు చేసికొంటే, అవి పగిలిపోవటం ఖాయం.

నిజానికి, మీరు వంట చేస్తున్నారనుకోండి, దేన్నో కాల్చేస్తారు; లేదా, బంతి ఆట ఆడుతున్నారనుకోండి, అన్ని బంతులూ గురి తప్పిపోతాయి; ఇదుగో, యిక్కడే, యిందులోనే, పని అంటే 'క్రమశిక్షణ', 'అనుశాసనం' అని తెలుస్తుంది. అంటే మీరే పని చేసినా, ఆ పనీ, మీరూ ఒకటి కానంత వరకూ, విజయం సున్నకు సున్నా, హుళ్ళికి హుళ్లీ! *అంచేత మీరు బాగా పని చేద్దామనుకుంటే, 'యిది' మాత్రం ఏకైక మార్గం. 'ఇది' అంటే ఏది? పనీ, మీరూ ఒకటేనని వెయ్యడం.*

ఉదాహరణకు ఓ పుస్తక రచయితను తీసికొందాం. పుస్తకం రాస్తూ చూస్తూ, చూస్తూ రాస్తూ కూచున్నాడనుకోండి. ఆ పుస్తకం ఎంత జిడ్డుకారుతుందో ఊహించ లేమనుకోండి. అది పరిమితమైన మానవమేధనే ప్రతిబింబిస్తుంది కాని మానవా తీతమైన విలువలను గాదు.

ఓ చిత్రకారుడు ఓ వర్ణచిత్రాన్ని రచిస్తున్నాడనుకోండి. తను రచిస్తున్న బొమ్మను తనకుతానే పరిశీలిస్తూ, పరిశీలిస్తూ చిత్రిస్తున్నాడనుకోండి; ఆ చిత్రం ఎన్నటికీ 'గొప్పది' కానేరదు. అది ఆ చిత్రకారుని వ్యక్తిత్వానికి ఓ విధంగా ప్రతిబింబమే అవు తుంది; తనే అందులో వ్యక్తం అవుతాడు. దాన్లో 'జీవం' 'హుష్ కాకి!' అవుతుంది; కొట్టవచ్చినట్లుండదు. అంద విహీనం అవు తుంది. అలా కాకుండా, ఒక్కసారి, .తాము వెల్లడి చేయాలను కున్న ఆ చిత్రమే తామై పోయారనుకోండి — ఆ కుంచె తామే,

వర్ణచిత్రం తామే; ఆ కేన్వాసు తామే, ఆ చిత్రాంశం తామే, ఆ రంగులు తామే, ఆ విలువ తామే, ఆ భావం తామే, తుదకు ఆ సర్వస్వం తామే అయి, అందులోనే నిమగ్నమై జీవిస్తే, ఆ చిత్రం 'దివ్యం' అవుతుంది. బ్రహ్మాండంగా భాసిస్తుంది.

అంచేత, అన్నిటికి అన్నింటికి మంత్రమొక్కటే! సవ్యంగా చెయ్యాలే కాని, ఏ పనైనా సరే యౌగిక క్రమశిక్షణ కాకుండా ఉండనేరదు, మరల ఏదైనా సరిగ్గా చెయ్యలేకపోతే, 'తపస్సు' సైతం ఎందుకూ పనికి మాలిందైపోతుంది సరికదా మిమ్మల్ని ఏ గమ్యానికీ చేర్చలేదాయె! ఏమంటే మళ్లీ అదే గతి! మీరు చేస్తున్న తపస్సును మీరు పరిశీలిస్తూ, నిరంతరం గమనిస్తూ, "నేను ఏమైనా అభివృద్ధి సాధిస్తున్నానా? దీన్నింకా మెరుగుపర్చ గలనా? నేను విజయం సాధించగలనా?" అన్న మీమాంసలో పడిపోయారో, అది మీ అహంకారమే! ఫలితం మీకు తెలుసా! అది 'ఇంతింతై వటుడింతింతై' అన్నట్లు విజృంభించి, సర్వత్రా వ్యాపించి, మరింకే దానికీ తావీయకుండా చేస్తుంది.

ఎవరికి వారు 'వైశాల్యం' పెంచుకోవాలి; తలుపులు తెరచుకోవాలి. అంటే తమ సొంత వ్యక్తిత్వం వైపు దృష్టి సారించడానికి బదులు తాము చేసే పని పైనే పూర్తి ఏకాగ్రచిత్తులై, ఆ పనే తామైపోవడం ఉత్తమోత్తమ మార్గం.

స్వేచ్ఛానువాదం: *సాహితీ కౌముది* పి. మోహన్

ఆత్మవిస్మృతికి తొలిమెట్టు

" విశ్వము నీకోసమే వున్నది. నీవే దానికి కేంద్ర బిందువు. ఈ విశ్వమంతా నీ చుట్టూ ప్రదక్షిణం చేస్తోంది," అనే భావానికి మనసా వాచా కర్మణా, ఏమాత్రం చోటు ఇవ్వరాదు. నీవు సమస్త విశ్వానికి చెందినవాడివి — అందులోని భాగము. అందు కని నీవు దాంతో తాదాత్మ్యం చెందవచ్చు. అయితే విశ్వానికి

ప్రభువు, కేంద్రము ఆ విశ్వేశ్వరుడే. ఆయన విశ్వాన్ని తనలోనూ ధరిస్తాడు. దాని కతీతుడూ కూడాను.

*

'పుచ్చుకోవడంలో' ఉండే ఆనందం కన్న 'యివ్వడం' లో ఉన్న ఆనందం మిన్న అన్నది అభ్యసన మార్గంలో తొలిమెట్టు.

తమను తాము మరచిపోవడమే అవిచ్ఛిన్నమైన శాంతికి మూలమని అప్పుడు క్రమంగా ఎవ్వరైనా తెలిసికొంటారు. అనంతరం *'స్వీయ విస్మృతి'* లో (తమను తాము మరచిపోవడం) 'దివ్యత్వాన్ని' ఎవ్వరైనా సాక్షాత్కరింప జేసికోవచ్చు; అదే నిరంతరం అభివృద్ధి చెందే ఆనందానికి మూలం.

*

సాధారణంగా వ్యక్తి తన అహంకారానికి బందీ అవుతూ ఉంటాడు. ప్రతిసారీ ఆ వ్యక్తి బందిఖానా లాంటి ఆ సంకుచిత పరిమితుల గోడల్ని పగులగొట్టుంటాడు. మరల బహిరంగ వాయువుల్లోకి ప్రవేశిస్తాడు. దేని ద్వారా? — ఆత్మార్పణం ద్వారా — మరో మనిషి కోసమో, లేదా అతడి పరివారం కోసమో, దేశం కోసమో, తన ధర్మం కోసమో..... స్వీయ విస్మృతి ద్వారా అద్భుత ప్రేమానందాన్ని చవిచూస్తాడు ముందుగా. దైవంతో 'బంధం' ఏర్పడిందని తమలో 'ముద్ర' పడుతుంది. అయితే, అతి తరచుగా యీ బంధం క్షణికంగానే ఉంటుంది. ఏమంటే సాధారణంగా మానవాళిలో 'ప్రేమ' అన్నది అహంకార పూరిత కదలికల్తో వెంటనే సమ్మిళితమై 'దాని' పరువు తీస్తుంది; ఆ పరిశుద్ధ శక్తిని కొల్లగొట్టుంది.

*

'అహంకారం' మటుమాయమై, వైభవోపేతమైన పరమపద సామ్రాజ్యాన్ని సాధించటమే నిజమైన 'నిర్వాణం'. మరల యీ మార్గాన్నే, అనుకూల మార్గమనీ, ఆత్మార్పణ మార్గమనీ నేనంటాను. అది సమగ్రం. సంపూర్ణం. బేరసారాలకు లొంగనిది. కేటాయింపులు లేనిది.

సొంత విషయాలు ఆలోచించడం మానుకోవాలి. తమ కోసమే 'బ్రతకటం' విస్మరించాలి. వ్యక్తిగత విషయాల్ని పట్టించుకోకుండా ఉండాలి. అప్పుడు అనుపమానమైన, అతి గహనమైన ఆనందం కలుగుతుంది. అది అనంతం. కరుణా మయం. అతిశక్తివంతం; బ్రహ్మానందమయం; అతిప్రకాశమానం; పరమాద్భుత సౌందర్యవంతం. దీన్నే నిరంతరం స్మరించుకోవాలి.

అది మాత్రమే అభిలాషణీయము. దాన్ని గూర్చే మన తపన. మనకు ఉత్తమ సాధన. మిగతావన్నీ క్షణాలు లెక్కించు కోవటం కోసమే!

*

ప్రశ్న: మనని మనం మరచిపోవటానికి (స్వీయ విస్మృతి) అతి సులభ మార్గమేది?

అది ప్రతి మనిషి యొక్క వ్యక్తిత్వంపై సహజంగా ఆధారపడి ఉంటుంది. ప్రతివారికి తమకు తాము మరచిపోయే ప్రత్యేక మార్గం ఉంటుంది. ఏది తమకు ఉత్తమమైన మార్గమో తమకే అవగతమౌతుంది. కాని కొన్ని సామాన్య సూత్రాలున్నాయి. వాటిని వారివారికి తగిన రీతిలో అన్వయించుకోవచ్చు. స్వీయ విష యాల్లో మునిగిపోవటం బదులు ఏదైనా ఒక వేరు వ్యాపకంలో నిమగ్నం అయిపోటం, ఇంకొకరి లేదా యితరుల విషయాల్లో తల మునకలవటం; లేదా ఏదో కర్మలో లీనమై పోవటం; ఏకాగ్రత కోరే అభిరుచిగల క్రియల్లో విలీనం కావటం మంచిది.

తనను తాను బుజ్జగించుకోరాదు. గతాన్ని త్రవ్వు కొంటూ నెమరువేసి కోరాదు. కలవరపడరాదు. కల్లోలితం, ఆందోళితం కారాదు. వాటికి బదులు, విశ్వంలో అత్యంత అమూ ల్యమైన విషయాలపై మనసును కేంద్రీకరించాలి. తనను తాను వ్యక్తపరచుకోవాలి. ఏదో ఒక మంచి పనిలో నిమగ్నమైపోవాలి. స్వార్థం లేని యింకేదో పనిపై కేంద్రీకరించాలి. అప్పుడే, అది తమను తాము మరచి పోవడానికి అది అతిసులభమైన మార్గం అవుతుంది.

*

మన కర్మల్లో మనల్ని మనం మరచి పోయినంత మాత్రాన మనకు నిజమైన 'నిర్వ్యక్తిత్వం' సంక్రమించదు. ఈ విషయాన్ని మనసులో ఉంచుకోవటం అనివార్యం. కాని వీటినన్నింటినీ మించి, మనల్ని మనం మరచిపోతున్నామనే భావన కూడ రద్దు కావటమే అసలు రహస్యం.

సూక్ష్మంగా చెప్పాలంటే, మీరు నిజమైన 'వ్యక్తి రాహిత్యం' కావలనుకుంటే మీ మనస్సులో 'వ్యక్తిరహితత్వం' అనే భావన కూడ కదలాడరాదు.

*

ధైర్యంగా ఉండాలి. మీ గురించి మీరు ఎక్కువగా ఆలోచించ తుండా ఉండాలి. ఏమంటే మీ 'చిన్ని అహంకారాన్ని' మీ పరధ్యానానికి కేంద్రం చేసికొంటున్నారు కాబట్టి. తృప్తి లేక దుఃఖ భాజినులౌతున్నారు కాబట్టి. అన్ని జబ్బులకూ విరుగుడు తమను తాము మరచిపోవడమే కదా!

*

మానవునకు దివ్యానందాన్ని అనుభవించే హక్కుంది. అందుకే గదా దేవుడు వానిని సృష్టించింది. ఏ అహంకార పూరిత చర్య అయినా దానికి శత్రువే. కేవలం నీ కోసమే దాని నన్వేషించావో (ఆనందాన్ని) అది నీకు దక్కదు సరికదా మరింత దూరమై పోతుంది. *నిన్ను నీవు మరచిపోవడం ద్వారా, ఆత్మార్పణం ద్వారా, ప్రతిఫలాపేక్ష లేకుండా ఉంటే నీవా దివ్యానందాన్ని పొందగలవు.* తద్వారా అది అంతటా, అందరి లోనూ ప్రకాశించవచ్చు. అప్పుడే ఆంతరంగిక శాంత్యానందాలు వెల్లివిరువగలవు. అవి నీ సొంతం కాగలవు. అవి నిన్నెన్నడూ వీడవు కూడ. వెన్నంటే ఉంటాయి.

*

ప్రశ్న: *స్వీయ విస్మృతి (తమను తాము మరచిపోవడం) కీ ఆత్మార్పణ కూ తేడా ఏమిటి?*

'స్వీయ విస్మృతి' అహంకారవర్జితమైన 'నిశ్చేష్ట స్థితి' కావచ్చు. కాని 'ఆత్మార్పణ' గతిశీలమైన సామర్థ్యము గలది — అది దైవీ

పరంగా అనుసంధానింపబడితే దాని విలువ సంపూర్ణం. అందులో 'ప్రేమ' అత్యంత పరిశుద్ధంగా ఉండి ఉన్నతోన్నత రూపాన్ని సంతరించుకొంటుంది.

మన ఉనికి సార్థకం కావాలంటే ఏకైక మార్గం — సంపూర్ణ ఆత్మార్పణమే — దైవార్పణమే!

స్వేచ్ఛానువాదం: సాహితీ కౌముది పి. మోహన్

మనస్సు యొక్క అజ్ఞానము, విజ్ఞానము

ఓ ఉదాత్త జననీ! నీ సహనం ఎంతో మహత్తరమైనది
తప్పులను సరిదిద్దడానికీ, తన భ్రమాప్రమాదాల కారణంగా
అజ్ఞానాన్ని విజ్ఞానమనుకొని తప్పుత్రోవలో పడిన వ్యక్తి యొక్క
అనిశ్చిత పురోగతిని చక్కదిద్దడానికీ,
నిన్ను చాదస్తురాలిగా, దూరదృష్టిలేని దానిగా అవతలికి
నెట్టేసిన వ్యక్తిని కూడా
సన్మార్గంలోకి మరలించి పురోగమించే శక్తి నివ్వడానికీ,
నీ కటాక్ష వీక్షణములను ప్రసరింప జేయుచుంటివి.
అతడు చంచలంగా ఇదమిత్థమని చెప్పలేకుండా,
కేవలం నామమాత్రంగా నిన్ను ప్రేమించానని ఒప్పుకున్నా,
నీ యందు పరిపూర్ణ విశ్వాసముంచడానికి
అతని అహంకార పూరితమైన మానస మంగీకరించదు.
అతడు నిన్ను నమ్మడు. నీ సారథ్యము నంగీకరించడు.
యథేచ్ఛగా వర్తిస్తాడు.
అయినప్పటికీ నీ కరుణార్ద్ర పూరిత మందస్మిత
వదనారవిందముతో నీవు పలికితివి.
"మానవుని గర్వానికి కారణమై అతనిని తప్పుత్రోవను పట్టించే
మేధాశక్తి ఏదైతే ఉన్నదో అదే మేధ పరిశుద్ధమై ప్రదీప్తమైనప్పుడు
అతనిని సుదూరము తీసికొని పోగలదు.
విశ్వ ప్రకృతిని అధిగమించి విశ్వేశ్వరునితోను,

విశ్వాతీతమైన దైవముతో కూడా అనుసంధింప జేయగలదు.
ఈ చీలిపోయిన మేధ అతని నుండి వేరైనందువలన,
విశ్వములోని కోటాను కోట్ల మేధలతో బంధనములేని కారణంగా
త్వరితగతిని ఉన్నతోన్నత శిఖరముల నదిష్ఠించగలదు.
ఓ దివ్యజననీ! నీ వాక్కు ఎప్పుడూ సుఖాంసనూ, శుభాశంసనూ,
ప్రశాంతినీ, వెలుగునూ ప్రసాదిస్తుంది.
ఉదార కరుణామయములైన నీ కరకమలాలు,
అపార జ్ఞానాన్ని ఆవరించిన చీకటి తెరలను తొలగిస్తాయి.
ఓ జననీ, నీ పరిపూర్ణ ధారణ వైభవమెంతో ప్రశాంతమైనదీ,
ఉదాత్తమైనదీ, శుద్ధమైనదీ!

భావానువాదం: ధారా రాధాకృష్ణమూర్తి; R.L.N శాస్త్రి

ఆరోగ్యపత్రం:

వ్యాధికి కారణం: మనిషిలో సమతౌల్యము లోపించుట

ఉదరసంబంధమైన వ్యాధులకు చికిత్స చేసే ఒక వైద్యుని నేనెరుగుదును. ఇంచుమించు ఉదర వ్యాధులన్నీ నరాల ఉద్రిక్తతవల్లనే వస్తాయని ఆయన చెప్పేవాడు. చాలా మంది ధనవంతులు పని లేనివారు ఆయన దగ్గరకు ఎక్కువగా వెళ్ళే వారు. వారు వెళ్ళి "నా కడుపులో నొప్పిగా ఉంది, జీర్ణశక్తి తక్కువగా ఉంది" అంటూ ఏదేదో చెప్పే వారు. విపరీతమైన బాధలు నొప్పులు అన్నీ వారికే ఉన్నట్లు చెప్పే వారు. ఆయన అన్నీ శ్రద్ధగా వినేవాడు. ఆ విధంగా వచ్చిన ఒక స్త్రీతో ఆయన, "ఆ! నీ స్థితి చాలా సీరియస్‌గా ఉంది, మీరు మేడలో ఏ భాగంలో ఉంటున్నారు? క్రిందనే కదా? సరే, కడుపు నొప్పికి మీరు ఇలా చేయండి. ప్రతిరోజూ ఉదయం లేచి (ఫల హారం చేయకండి, అది మీకు మంచిది కాదు) బాగా పండిన ద్రాక్షగుత్తి నొకదానిని చేత పట్టు

కొని జాగ్రత్తగా బయటకు వెళ్ళాలి. వీధి గుమ్మంలోనుండి కాకుండా, కుర్చీపీట ఉపయోగించి కిటికీగుండా బయటకి వెళ్ళండి. వీధిలోకి వెళ్ళిన తరువాత, రెండు అడుగులకు ఒకటి చొప్పున పళ్ళు తింటూ నడక సాగించాలి. ఎక్కువ తింటే కడుపునొప్పి వస్తుంది. కాబట్టి రెండు అడుగులకు ఒక్క పండు మాత్రమే తింటూ నడవాలి. పళ్ళన్నీ అయిపోయేవరకూ ఆ విధంగా నడ వాలి. చాలా పెద్ద గుత్తి తీసుకోడం మరచిపోకండి. ఇటూ అటూ కాకుండూ తిన్నగా నడవాలి. అన్నీ అయిపోయాక నిశ్శబ్దంగా తిరిగి రావాలి. నడిచే రండి, లేకపోతే అంతా మొదటికి వస్తుంది. మీరు ఆ విధంగా చేస్తే, మూడు రోజులలో తప్పక నయమౌతుం దని నేను హామీ ఇవ్వగలను" అని చెప్పారు. ఆ విధంగానే తగ్గి పోయింది!

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: అమరవాది వెంకట్రామశాస్త్రి, అమరవాది ప్రభావతి

తల్లిదండ్రులకు:

పిల్లల పెంపకము

తనను తాను తెలుసుకొని తనపై ఆధిపత్యం సంపాదించడ మనేది ఒక అమూల్యమైన సంపద. తనను తాను తెలుసు కోవడ మంటే తను చేసే చర్యలకూ, ప్రతిచర్యలకూ వెనకనుండే ఉద్దే శ్యాలను తెలుసు కోవడం, తనలో ఏది ఎందుకు ఏ విధంగా జరుగుతుందో కనిపెట్టడము. తనపై తాను ఆధిపత్యం వహించడ మంటే తాము ఏమి చేయాలని నిర్ణయించుకుంటారో అది తప్ప వేరొకటి చేయకపోవడం. తనలో విజృంభించే ప్రేరణలను, కోరి కలను, ఇచ్ఛకాలను అనుసరించక పెడచెవిని పెట్టడం,

పిల్లలకు నీతిపాఠాలు చెప్పడం అంత అభిలషనీయం కాదు. కానీ అవి చెప్పకుండా ఉండలేము. పిల్లలు పెద్దవుతూంటే కొంతవరకూ నైతిక, సాంఘిక కట్టుబాట్ల ఆవశ్యకతను తెలియ

చెప్పవచ్చు. అలా చెప్పటంవల్ల వారు తమలోని ఉన్నతమైన, సత్యమైన మూలధర్మాన్ని తెలుసుకోగలరు. కాని ఇది తెలుసు కోటం శ్రమతో కూడిన పని అని వాళ్లని హెచ్చరించాలి. కొంత మంది వాంఛాలోలురై విచ్చలవిడిగా ప్రవర్తించే వాళ్లు ఉంటారు. అట్టి వారు "మేము నైతికధర్మాలకు కట్టుబడి ఉండము" అని ప్రగల్భాలు పలకటంతో వాళ్ల అసలు రంగు బైటపడిపోతుంది.

సాంఘిక కట్టుబాట్లను, నైతిక నియమాలను నిర్ణయించే అధికారం అందరికీ ఉండదు. వాటిని మించిన స్థాయిని అందు కున్న వారికే ఆ హక్కు ఉంటుంది. వాటిని తోసి పారేయడం సాధ్యం కాదు. అంతకంటే గొప్ప ధర్మాన్ని స్థాపించ గలిగితే గాని, దానిని త్రోసి పారేసేందుకు వీల్లేదు. కాని అది అంత తేలిక గాదు.

ఏది ఏమైనప్పటికీ ఒక బిడ్డ కివ్వగలిగిన అపురూప కానుక తనను తాను తెలుసుకొని తనపై ఆధిపత్యం సాధించడ మెలాగో తెలియచెప్పడమే.

*

సూపర్‌మేన్ స్థాయికి ఎదగాలంటే రెండు నియమాలు అని వార్యం. అబద్ధాలాడకుండా ఉండటం; తనపై తాను నిగ్రహించు కోగలిగి ఉండటం.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం అమరవాది వెంకట్రామశాస్త్రి; అమరవాది ప్రభావతి

ఒక వృత్తాంతము:

నరుడు — వానరుడు

అది ఉత్తర ఆఫ్రికాలోని ఆల్జీరియా —

అక్కడ ఒక ఊళ్ళో కొంతమంది అధికారులు ఒక కోతిని చేరదీసారు. ఆ కోతి వారితో పాటే ఉండేది. దాని ఆలనా — పాలనా, అంతా ఆ అధికారులే చూస్తూండేవారు. వారితో పాటే అది కూడ భోజనం చేస్తుండేది.

ఒక రోజు భోజన సమయంలో వారికి ఒక తుంటరి ఆలోచన తట్టింది. వారు అలవాటుగా మద్యాన్ని ఒక గ్లాసులో పోసి కోతికి కూడ ఇచ్చారు. అది ఇతరులు త్రాగటం చూచింది. ఇది ఏదో క్రొత్త పానీయమనే కుతూహలంతో ఆ గ్లాసునిండా వున్న ద్రాక్షసారాను త్రాగింది ఆ కోతి. ఫలితంగా దానికి చాలా జబ్బు చేసింది. ఒళ్ళు అంతా నొప్పులతో క్రిందా మీదా పడి పొర్లాడింది. ఆ విషం వల్ల దాదాపు చచ్చినంత పనైంది. అంటే, అలవాటులేని కారణంగా మద్యపానీయం యొక్క ప్రభావం ఈ శరీరం మీద ఏ విధంగా పనిచేస్తుందనేది యీ సంఘటన ప్రత్యక్షంగా రుజువు చేసిందన్నమాట.

కొద్ది కాలానికి ఆ కోతి కాస్త కోలుకొంది. మరల వారితో పాటు భోజనం చేయడం మొదలు పెట్టింది. తర్వాత ఒక రోజున వారిలో ఒకరు, గ్లాసులో మద్యాన్ని పోసి మరల కోతి ముందర పెట్టాడు. ఆ కోతి, పట్టరాని కోపంతో ఆ గ్లాసును తీసు కొని, ఆ ఇచ్చిన వాని మొహం మీద విసిరికొట్టి, తాను — వాన రాన్నని, నరుల కంటే తెలివైన దాననని చెప్పకనే చెప్పుకున్నది. సారాయిలోను, పొగాకులోను విష పదార్థాలుంటాయి. అవి శరీర కణాలలోకి ప్రవేశించి వాటిని పాడు చేస్తయి. సారాయి శరీరం లోంచి పూర్తిగా విసర్జింపబడదు. మెదడులో జేరడం వలన అక్కడి కణాలు పనిచేయవు. మనుషులు పిచ్చివాళ్ళవుతారు. మద్యము అధికంగా సేవించటం వలన అది జీర్ణం కాకుండా మెదడులో ఉండిపోయి డెలిరియమ్ ట్రెమన్స్ — పిచ్చిని కలిగిస్తుంది.

మూలం: శ్రీమాత

('అర్క' సౌజన్యముతో)

నిరంతరం నీవు దైవ సాన్నిధ్యంలో ఉన్న యెడల నీ ఆరోగ్యమునకు ఎట్టి భంగము కలగదు.

శ్రీమాత

స్త్రీలకు ప్రత్యేకం:

పురుషుని అధీనంలో స్త్రీ

పురుషుని అధీనంలో స్త్రీ జీవించడం, స్త్రీలను త్రోసిరాజని పురుషుడు ఆస్తిపై సర్వహక్కులు పొందడం — ఇది ఒకనాటి సాంఘిక జీవనంలోని ప్రత్యక్ష సత్యం. ఇటీవలి కాలంలో ఈ పరిస్థితిని శక్తివంతంగా సవాలు చేయడం జరిగింది. మగమృగప్రాయ మానవునిలో ఈ ఆధిక్యతా భావం ఎంత బలీయంగా మారిందంటే మతం, తత్వశాస్త్రం నుండి కూడా వాటికి ఆమోదముద్ర లభించింది. ఈ పురుషాహంకారం ఎంత మితిమీరిందో ఆంగ్లకవి మిల్టన్ ఇలా వర్ణించాడు — "భగవంతుని కోసమే పురుషుడు సృష్టింపబడ్డాడు. పురుషునిలోని దేవుని కోసమే ఆమె చేయబడింది" ఆహా! చూడండి వైపరీత్యం! ఈ భావన అవశేషాలు ఇంకా అనేక గట్టి పాశాలతో జీవితానికి అంటిపెట్టుకొని వున్న పాత శాసనాల సంకెళ్ళు, కొనసాగిన సహజాతాలు, సంప్రదాయ భావాల కొనసాగింపు వంటి బంధనాలతో ఈ అవశేషాలు వదిలి పెట్టక పోయినా, ఈ భావం కూడా మట్టిలో కలిసిపోతున్నది. తానే సర్వ స్వతంత్రురాలినని స్త్రీ తన హక్కును చాటుకొంటున్నది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

ఇటీవలి కాలం వరకు మగవారు తామే గొప్పవారమని చాలా తృప్తిగా ఉండేవారు. ఒక శతాబ్దానికి పైగా స్త్రీలు నిరసన ప్రారంభించారు. అంతకు ముందు పురుషులకు వ్యతిరేకంగా ఒక్క మాట ఐనా ఎదురు చెప్పేవారు కారు. చెప్పడానికి వారికి అవకాశం కూడా ఉండేది కాదు. అయితే ఇటీవలి కాలంలో — పూర్వం రోజులలో కాదు — "క్షమించండి కాని మేము నిజంగా సంతృప్తి చెందలేదు" అని స్త్రీలు అనడం ప్రారంభించారు. అంతకు ముందు ఆ విధంగా అనడానికి సాహసిస్తే, బహుశా వారిని ఒక మొట్టికాయ వేసి, "నోరు కదపకు, అది నీకు సంబంధం లేదు" అని హెచ్చరించే వారు. ఏది ఏమైనా, స్త్రీలలో తిరుగుబాటు

వచ్చింది. శతాబ్దం చివరినాటికి, పురుషులు తమను హీనంగా చూడడం పట్ల బాహాటంగా నిరసనను స్త్రీలు వ్యక్తం చేశారు. పురుషులు చేసిన చట్టాలన్నీ పురుషులకే లాభం చేకూర్చడం, పురుషులు నిర్మించిన సామాజిక వ్యవస్థలన్నీ పురుషులకే ప్రయోజనం కావడంతో స్త్రీ ఎప్పుడూ నిమ్నస్థితి లోనే ఉండేది. ఒక్కొక్క సారి పూర్తిగా అయిష్టమైన స్థితిలోనే వుండేది. కొన్ని దేశాలలో ఇప్పటికి ఇదే పరిస్థితి కొనసాగుతున్నది.

నిరసన అందరికీ సంబంధించినది కాకపోవడం వల్ల, అప్పటిదాకా, ఒక వేళ వారు నిరసన చూపితే, అది వ్యక్తిగతం గానో, లేక చాటుమాటుగానో ఉండేది. గత శతాబ్దపు చివరి భాగంలో స్త్రీవాదం అనే ఉద్యమం వచ్చింది. స్త్రీలు తీవ్రరూపంలో పురుషాధిక్యతకు నిరసన వ్యక్తం చేయడం ప్రారంభించారు. "మమ్మల్ని మన్నించండి. అన్ని వ్యవహారాలలో మీరు విఫలు లైనారు. మీరు దేనినీ సక్రమంగా నిర్వర్తించ లేకపోయారు. మీరు చేసిందల్లా పూర్తిగా అధ్వాన్నంగా వుంది. మీలో మీరు కలహించుకోవడం, ఒకరి నొకరు చంపుకోవడం, ప్రతి ఒక్కరిని జీవితాన్ని భరించలేని విధంగా చేయడం తప్ప ఏదీ సాధించలేక పోయారు. మేము ఏదో చెప్పదలచుకొన్నాం. ఇది సరిపోదు. దీనిని మెరుగుపరచి తీరాలి" అని స్త్రీలు నిరసన వాణి వ్యక్తం చేసారు. ఈ విధంగా నిరసన ప్రారంభమైంది. ఇక నిరసన వెల్లు వలు, పోరాటాలు, పరిహాసాలు.... మధ్యలో వేళాకోళాలు, వెక్కి రింతలు. స్త్రీలు కాదు, పురుషులే తమను తాము దద్దమ్మలుగా కించపరచుకున్నారు (శ్రీమాత నవ్వులు). చివరికి వారు ఒకటి మట్టుకు సాధించారు. ప్రభుత్వ వ్యవహారాలలో తమ మాట చెల్లుబాటు అయ్యేటట్లు చేసుకోగలిగారు.

ఒకప్పుడు పరువుకు సంబంధించిన విషయం అది. కాని ఇప్పుడు అంతా గుర్తించిన సత్యం. ఇతర దేశాలకన్నా కొద్దిగా వెనుకబడిన కొన్ని దేశాలలో ప్రభుత్వంలో చేరడానికి స్త్రీలకు అవకాశం ఇవ్వబడింది. నాకు తెలిసినంత వరకు స్త్రీలకు ప్రభుత్వ పదవులిచ్చిన తొలిదేశం స్వీడన్. ఈ శతాబ్దపు ప్రారం

భంలోనే నాకా విషయం తెలుసు. అప్పుడు స్వీడన్ పార్లమెంటు లోకి స్త్రీలు అడుగు పెట్టారు. ప్రభుత్వంలో చేరారు. వారు మొదటగా చేసిన పని మద్యనిషేదం. వారు ఎలాగో ఈ పని సాధించ గలిగారు.

మూలం: శ్రీమాత
అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

ప్రశ్నలు జవాబులు:

బాహ్య జీవిని[1] ప్రశాంతంగా ఉంచటం ఎలా?

(ఆశ్రమంలో ఒక విభాగంలో కొంత అపశ్రుతి ఏర్పడడం, దాని పర్యవసానంగా తనలో అలజడి రావడం గూర్చి ఒక సాధకుడు 1973, మార్చి 14 న శ్రీమాతకు వివరించాడు. సంభాషణ అనంతరం శ్రీమాత నుడివిన మాటలు ఇవి.)

నిజంగా అది కష్టాలతో గడిచిన కాలం. మనం 'చాలా' ప్రశాంతంగా, 'చాలా' ప్రశాంతంగా, 'చాలా' ప్రశాంతంగా, ఉండి తీర వలసినదేనని నా భావన. నా పాత మంత్రం గూర్చి చెబుతాను. వ్యక్తి బాహ్యచేతనను ప్రశాంతపరిచే మంత్రం:

ఓం నమో భగవతే

ఈ మాటలు మూడు. వాటి అర్థం:

ఓం — *పరమోన్నత జగత్ప్రభువును వేడుకొంటున్నాను.*
నమో — *ఆయనకు నా ప్రణామాలు.*
భగవతే — *నన్ను దైవంగా మార్చు.*

ఆ మంత్రానికి అనువాదం ఇది.

---

[1] ఆంగ్లమూలంలో Being అని వుంది: Being అంటే సత్తా అని కొందరు వాడుతున్నారు. ఆ పదం 'సత్' అనే ధాతువు నుండి వచ్చింది. ఆ పదం చదవటానికి వినసొంపుగా లేదు. సందర్భం బట్టి Being అనే పదం అర్థం మారుతుంది. మార్చుకోవచ్చు.

నా ఉద్దేశ్యంలో సర్వస్వాన్ని ప్రశాంతమొనర్చగల శక్తి ఆ మంత్రానికి ఉంది.

*

ప్రశాంతిలోనే ఎవరైనా తెలుసుకోగలరు. పనిచేయగలరు. అలజడిలో, హింసాధోరణిలో చేసేదంతా వైకల్యం, అవివేకం మాత్రమే. *మనలో దైవసాన్నిధ్యం యొక్క మొదటి సూచన శాంతి.*

ఇతర ప్రదేశాలలో కన్నా మరింత ఉత్తమ రీతిలో పని చేయడానికి, అతిమానస భవిష్యత్తుకు మనల్ని మనం సన్నద్ధం చేసుకోవడానికి మనం ఇక్కడ ఉన్నాం. దీనిని మనం ఏనాడూ మరిచి పోకూడదు. మన ఆదర్శాన్ని సాధించేందుకు వీలుగా, అందరిలో చిత్తశుద్ధి కూడిన సుహృద్భావానికి విజ్ఞప్తి చేస్తున్నాను.

*

ప్రశాంతి అంటే జడత్వము అనుకుంటున్నావేమో. ప్రశాంతి అంటే స్వీయసంజనిత శక్తి, ప్రశాంత, చైతన్యశక్తి, చిత్తవృత్తి నిరోధం, అసంకల్ప స్పందనలపై సంయమనం.

పనిలో ప్రశాంతి సామర్థ్యానికి మూలం. పరిపూర్ణతకు అనివార్య నియమం.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

వందేమాతరం:

భారతదేశం వైరుధ్యాలకు పుట్టినిల్లు, నూతన సృష్టికి సిద్ధభూమి

విభేదాలన్నీ చివరికి సమసిపోయి వ్యక్తి హాయిగా జీవించగలుగుతూ ప్రగతి సాధించగలిగే ప్రపంచం కోసం అందరు కలలు కంటారు. మానవజాతి లోని ఉత్తమ గుణాలన్నిటినీ సమరస భావంతో సమన్వయపరచి, ఆలోచనా ఆచరణా ఒకటిగా, భావము

సృష్టి ఒకే చైతన్యంలో ఒకే ఆచరణలో, మిళితమై ఏకత్వం పొందే ప్రపంచం కోసం కలలు కంటారు.

అలాటి హార్షదాయకమైన సమూలమైన పరిష్కార స్థాయికి చేరేవరకు ఇతర దేశాల వలెనే భారతదేశం కూడా తీవ్ర వాదాలకి నిలయంగా, వైరుధ్య వైషమ్యాలకు వేదికగా మిగిలి పోతుంది. కాగా, ఒక విశ్వవిశాల సమగ్ర సమన్వయ సమ్మేళనం ద్వారా ఈ సమస్య పరిష్కరింపబడ గలదు.

నిజానికి, భారతదేశం లోనే కదా విశ్వసృష్టికారిణి, శత్రు సంహారిణి, సమస్త దేవతలకూ మాత, జగదీశ్వరి, వరప్రదాయని అయిన దివ్యమాత పట్ల అచంచలమైన భక్తి విశ్వాసాలతో పరి పూర్ణమైన గౌరవ ప్రతిపత్తులతో సమార్చన కావించడం గమ నించేది?

మరి అలాగే తీవ్రఖండనలు, స్త్రీల పట్ల, స్త్రీవాదం పట్ల తీవ్ర ధిక్కారం, ప్రకృతి, మాయ అంటూ పాడు భ్రమలు, పతనా నికి దైన్యానికి మోసానికి మాలిన్యానికి కారకాలై, దైవత్వానికి దూరం చేసి, భ్రష్టు పట్టించే ప్రలోభాలు — వీటిని కూడా భారత దేశంలోనే కదా మనం గమనిస్తున్నది?

భారతావనిలో జీవితం యావత్తూ కూడా వైరుధ్యాలతో కకావికలై, మనసు హృదయం గాయపడి సతమతమౌతుంది.

వైరుధ్యాలకి ఆలవాలమైన భారతభూమిలోనే వాటికి పరిష్కారం లభిస్తుంది. ఋషి పుంగవులు దర్శించిన సత్యలోక ప్రాప్తి కూడ ఈ పుణ్యభూమిలో జరగవలసినదే.

అధునాతన మానవాళి కష్టాలకు ప్రతీకగా నేడు భారత దేశం నిలిచి ఉన్నది.

భారతదేశం పునరుద్భవమై, మహోన్నతమైన సత్య జీవనం లోనికి పునరుద్ధీపింపబడి తీరుతుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వరులు; పున్నమరాజు నాగేశ్వరరావు